

Arrest

nr. 257 584 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat D. LERNOUT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 29 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 1 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 30 september 2019 en op 6 januari 2020.

1.3. Op 24 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S.M.A.A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraakse vrouw van Koerdische origine te zijn, geboren in 1976 en getogen in de wijk Falestin in Tel Kef, provincie Ninewa. U behoort tot de stam Gulli. Uw vader werd in 1988 gearresteerd door de Iraakse overheid en verdween. U woonde sindsdien samen met uw moeder, broer en twee zussen. Geen van hen is ooit getrouwd. U bent nooit naar school gegaan. Uw moeder werkte als naaister thuis, iets wat u ook enige tijd heeft gedaan. Uw broer werkte als arbeider en uw zussen hebben nooit gewerkt.

Begin 2013 leerde u uw huidige partner, R.(...) M.(...) F.(...) (OV X – CGVS X), kennen. Toen F.(...) u toevallig zag bij zijn vriend, en uw buurman, A.(...), was hij onmiddellijk geïnteresseerd om met u te trouwen. Na een ontmoeting tussen jullie beiden, geregeld door A.(...), ging u akkoord om met hem te trouwen. De familie van F.(...) vroeg uw hand aan uw oom langs vaderszijde, O.(...), maar hij weigerde om onbekende reden. Uw partner overtuigde u vervolgens om samen het land te ontvluchten. Op een namiddag, terwijl uw moeder en zussen sliepen, verliet u stiekem uw huis. Uw partner was even verder op u aan het wachten in een taxi. Toen jullie onderweg waren naar de plaats waar jullie met de smokkelaar hadden afgesproken, belde de smokkelaar met de mededeling dat jullie reis toch niet kon doorgaan. Uw partner belde zijn oom en vertelde hem alles. Zijn oom bracht jullie vervolgens naar kennissen van hem in het dorp Khorsabad, waar jullie een drietal maanden onderdoken. De familie van F.(...) probeerde ondertussen een verzoening te bereiken met uw familie maar dit bleek tevergeefs. Uw oom wilde jullie vermoorden. Toen jullie vernamen dat uw moeder, broer en zussen Tel Kef hadden verlaten, verhuisden jullie stiekem naar het ouderlijke huis van F.(...) in Tel Kef. Op 15 april 2014 beviel u van een dochter, R.(...), in het Hamza ziekenhuis in Mosul.

In augustus 2014 viel de Islamitische Staat (IS) Tel Kef binnen. Ook toen bleven u en uw partner ondergedoken in het huis. De familie van F.(...) zorgde ervoor dat jullie niets tekort kwamen. Na de bevrijding van Tel Kef begin 2017 vernamen jullie dat uw familie u opnieuw begon te zoeken. Deze druk creëerde ook problemen met uw schoonvader. U en uw partner verhuisden daarom naar het huis van de oom langs moederszijde van F.(...). Jullie besloten uiteindelijk het land te verlaten. Vóór u F.(...) leerde kennen, was hij reeds in België geweest en hij besloot opnieuw naar België af te reizen. De smokkelaar wilde echter dat vrouwen en mannen apart reisden. Uw partner verliet het land enkele maanden voor u. U verliet Irak op 1 augustus 2018 en reisde door onbekende landen tot in België. U arriveerde in België op 24 oktober 2018 en diende samen met F.(...) op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legden u en uw partner twee psychologische attesten neer betreffende de psychologische begeleiding van u beiden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In het eerste voorgelegde psychologische attest, hetwelk de psychologische begeleiding van mei tot september 2019 omvat, wordt beschreven dat u nood heeft aan een betere emotionele zelfzorg en het verstevigen van uw draagkracht, zodoende zichzelf miskennende gewoontes los te laten. In uw tweede psychologische attest, dat uw begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, staat te lezen dat u lijdt aan hopeloosheid en passieve suïcidale ideatie en slechts moeizaam vooruitgang boekt. Lichamelijke (stress-)problemen zijn nooit weg. Uit de persoonlijke onderhouds blijkt dat u met heel veel moeite over het verleden kan praten en heel vaak te maken krijgt met stressaanvallen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden tijdens de onderhouds op

voorzichtige wijze vragen gesteld en werden delicate onderwerpen vermeden. Telkens wanneer u het moeilijk kreeg, werd even pauze genomen tot dat u zich weer in staat voelde verder te gaan. U kreeg tevens de mogelijkheid om op een EHBO-bed te gaan rusten. Er werd u aangeboden een dokter te bellen maar dit bleek niet nodig. Tijdens het tweede onderhoud werd u vergezeld door een vertrouwenspersoon die u hielp om rustig te blijven (persoonlijk onderhoud d.d. 30/09/2019 (CGVS 1), p. 13, 17 en persoonlijk onderhoud d.d. 06/01/2020 (CGVS 2), p. 3, 4, 5, 6, 8, 9).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien de moeilijkheden die u ondervond om over uw relaas te praten en gezien jullie zich beiden baseren op dezelfde problemen, werden ter beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming uw verklaringen gecombineerd met de verklaringen van R.(...) M.(...) F.(...) (OV X – CGVS X), de man waarmee u samen een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op basis van de verklaringen van u en uw vermeende partner, kan vooreerst worden besloten dat jullie relatie ten zeerste kan worden betwist. Uit de beslissing, genomen in hoofde van uw vermeende partner, blijkt immers het volgende.

"Zo blijkt u allereerst geen enkele kennis te hebben over uw (beweerde) partner. U kent haar leeftijd niet, weet niet of zij ouder of jonger is, u kent de naam van haar overleden vader niet of de reden van zijn overlijden. U weet niet met wie S.(...) in haar ouderlijke huis woonde toen u haar ontmoette, of en hoeveel broers en zussen zij heeft en hoe zij heten. U denkt te weten dat zij een broer heeft maar heeft dan weer nooit gevraagd wat voor werk hij deed. Uw antwoord op al deze vragen is dat u het zich niet herinnert of dat u het nooit gevraagd heeft (CGVS 1, p. 23-25). U weet evenmin of uw partner in Irak naar school is gegaan en of zij kan lezen en schrijven. U heeft ook dit immers nooit gevraagd en heeft nooit opgemerkt of zij al dan niet kan lezen of schrijven (CGVS 2, p. 5-6). Nochtans hadden jullie vóór jullie besloten te trouwen enkele ontmoetingen en telefonisch contact gehad. U herinnert zich echter niet waarover jullie op die momenten praatten (CGVS 1, p. 25). Ook uw vermeende partner kan geen zicht geven op de gesprekken die jullie hebben gehad en meent dat jullie het enkel hadden over jullie huwelijk en hoe jullie het probleem konden oplossen (CGVS partner 2, p. 4). Daarenboven zouden jullie toch ettelijke jaren met z'n tweetjes samen ondergedoken gezeten hebben op de bovenverdieping van uw ouderlijke huis en gingen jullie nooit of te nimmer naar buiten (CGVS 1, p. 27). Dat jullie elkaar daar nooit op een dieper niveau leren kennen hebben, is absurd en geenszins aannemelijk.

Kan hieraan worden toegevoegd dat het erg bevreemdend is dat u en uw vermeende partner in 2018 niet samen Irak uitreisden. U stelt dat u uw reis op een gegeven moment niet langer kon uitstellen en daarom zonder partner en kind besloot te vertrekken. S.(...) zou wachten tot de smokkelaar een veiligere route voor haar had uitgestippeld. Dat u, na alles wat jullie samen hebben meegemaakt en na alle risico's die jullie hebben genomen om met elkaar te kunnen samen zijn, uw analfabete partner en kind alleen in Irak achterliet en vervolgens alleen van Irak naar Europa zou hebben laten reizen, is verbijsterend. Daarenboven heeft u geen idee waar uw zogenaamde partner na uw vertrek verbleef, of zij na uw vertrek nog problemen heeft gekend, hoe zij Irak uiteindelijk heeft verlaten, hoe zij naar België is gereisd en of zij op haar reisweg problemen heeft gekend. U heeft het nooit gevraagd, zo meent u. U vernam op een gegeven moment gewoon dat uw partner in een park in België was en ontmoette haar daar (CGVS 2, p. 14-16).

Het mag overigens verbazen dat u en S.(...) nooit in het huwelijksbootje traden. U wilde in 2013 immers koste wat het kost met haar trouwen en overtuigde S.(...) zelfs om van haar familie weg te vluchten zodat zij met u zou kunnen trouwen. Dat jullie zeven jaar later nog steeds niet gehuwd zijn, doet andermaal de wenkbrouwen fronsen. Ook al zou u uw huwelijk niet officieel kunnen laten registreren omdat u ondergedoken leefde, u zou uw huwelijk evenwel met behulp van een imam op religieuze wijze binnenskamers kunnen voltrekken hebben. Uit uw administratief dossiers blijkt voorts niet dat jullie ook

in België, waar jullie inmiddels twee jaar verblijven, tot op heden enige stappen hebben gezet om in het echt te treden.

Uw frappant gebrek aan kennis over uw partner staat in schril contrast met de liefde die u zogenaamd voor haar voelde en de risico's die u zou hebben genomen om met haar te kunnen samenwonen. Gepolst naar waarom u dergelijke risico's besloot te nemen en zo uw leven en dat van uw geliefde in gevaar te brengen, verklaart u immers dat uw hart wilde dat u met haar zou trouwen, dat u verliefd op haar was, dat uw hart het zo beslist had (CGVS 1, p. 26). De discrepantie tussen uw onbestaande kennis over en interesse in uw beweerde partner enerzijds en de risico's die u zou hebben genomen in naam van de liefde anderzijds, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de oprechtheid, van uw relatie. U legt evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer die uw relatie alsnog zou kunnen staven."

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relatie met F.(...), kan er uiteraard geen geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw eigen familie zou hebben gekend omwille van uw relatie met deze man. Ook de omstandigheden waarin u de laatste jaren zou hebben geleefd, met name ondergedoken op de zolderverdieping van het huis van uw beweerde schoonfamilie in Tel Kef, kunnen desgevallend evenmin worden aangenomen. Hieruit kan enkel worden geconcludeerd dat u geenszins zicht biedt op uw recente herkomst.

Dat u geen enkel zicht biedt op uw recente herkomst wordt hieronder omstandig beschreven.

Zo werd vooreerst in hoofde van uw vermeende partner besloten dat hij geenszins heeft weten te overtuigen daadwerkelijk van Tel Kef afkomstig te zijn, noch er recentelijk te hebben verbleven. De elementen op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw vermeende partner. Deze motieven klinken als volgt :

"Ten eerste blijken uw huidige verklaringen aangaande uw geboorteplaats en uw eerdere verblijfplaatsen geheel in strijd met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek in België d.d. 12/09/2011 én in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland d.d. 28/12/2008. Zo verklaarde u in het kader van uw **eerste verzoek** in België duidelijk in het dorp Nazdor, district Batifa, provincie Dohuk, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), geboren te zijn. De identiteitskaart die u toen voorlegde, werd afgeleverd op 15 juni 2008 door de burgerlijke stand van Batifa. Uw nationaliteitsbewijs werd afgeleverd op 20 februari 2006 in Dohuk (zie administratief dossier 1e VIB). Uit uw dossier dat het CGVS opvroeg bij de **Zwitserse asielinstanties** blijkt eveneens dat u geboren bent in Nazdor. Voorts blijkt uit uw Zwitsers dossier dat u, nadat uw dorp in 2004 werd aangevallen door Turkije, gevlucht bent naar Domiz, een stad in de provincie Dohuk. U verklaarde er dat u tot uw vertrek uit Irak in 2008 in Domiz gewoond heeft en dat, op het moment van het interview bij de Zwitserse asielinstanties, uw familie daar nog steeds woonde. U zou bovendien **vijf jaar naar school** gegaan zijn en daar Arabisch geleerd hebben. In Nazdor zou u als herder gewerkt hebben, in Domiz vond u echter geen werk. U zou bovendien twee ooms en een tante in Zakho wonen hebben (zie asioldossier Zwitserland in blauwe map).

Voorgaande verklaringen stroken in het hele niet met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw **huidig verzoek** om internationale bescherming in België. U verklaart heden ten dage niet meer te weten waar u geboren bent of waarvan u afkomstig bent. U weet Batifa of Nazdor zelfs niet te situeren (CGVS 1, p. 4). U beweert thans dat u sinds uw kinderjaren in Tel Kef woont (CGVS 1, p. 8), dat u nooit naar school ging, dat u altijd als kapper gewerkt heeft en dat u Arabisch leerde dankzij Arabische vrienden in Tel Kef (CGVS 1, p. 10). U zou nooit in de Koerdische Autonome Regio (KAR) geweest zijn en weet niet meer of u daar familieleden heeft wonen (CGVS 1, p. 12). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen die u in Zwitserland heeft afgelegd, antwoordt u telkens het niet meer te weten of het zich niet meer te herinneren. U zou zelfs nooit gehoord hebben van de steden Domiz of Zakho (CGVS d.d. 06/01/2020 (CGVS 2), p. 4-5).

Ten tweede legt u in het kader van uw tweede verzoek ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van **bewijs voor ter staving van uw identiteit of herkomst**. Waar u in het kader van uw eerste verzoek voor de Belgische asielinstanties nog uw identiteitskaart alsook uw nationaliteitsbewijs voorlegde – beiden uitgereikt in de KAR (zie supra) – verklaart u thans dat u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in Irak achterliet. U wist niet dat u deze zou nodig hebben, zo stelt u (CGVS 1, p. 5). Gezien u in het verleden al meermaals om internationale bescherming verzocht heeft, mag van u

nochtans verwacht worden dat u zich bewust bent van het belang om enig identiteitsstuk voor te leggen bij de autoriteiten van het land waar u om internationale bescherming vraagt. Bovendien werd u in het kader van uw tweede verzoek zowel bij de DVZ, in de oproepingsbrief die u van het CGVS ontving alsook tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van identiteitsstukken. Ook al zou het zo zijn dat u voorheen niet zou geweten hebben dat u deze zou nodig hebben, wat echter geen steek houdt (zie supra), uit uw administratief dossier blijkt ook niet dat u na uw aankomst in België én nadat u wel degelijk uitdrukkelijk gewezen werd op het belang om stukken ter staving van uw identiteit, en bij uitbreiding uw herkomst, voor te leggen, überhaupt enige poging heeft ondernomen om alsnog deze essentiële stukken in uw bezit te krijgen. Dit is niet ernstig.

Het aantonen van de identiteit is van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en het komt aan een verzoeker toe om dienaangaande duidelijke verklaringen af te leggen en de stukken waarover hij dienaangaande beschikt voor te leggen. De vaststelling dat u ongerijmde verklaringen aflegde aangaande essentiële persoonsgegevens én uw nalatigheid in het kader van uw huidige asielprocedure enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen die uw huidige verklaringen aangaande uw herkomst zouden kunnen ondersteunen, houdt reeds een ernstige negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

Uw **geheugenproblemen** kunnen bovenstaande flagrante tegenstrijdige verklaringen niet vergoelijken. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het vergeten van bepaalde details ten gevolge van psychologische problemen. U beschreef echter twee totaal verschillende levens, met ernstige ongerijmdheden op het vlak van essentiële elementen zoals geboorteplaats, woonplaats, opleiding, werk en de verblijfplaatsen van familieleden. Ook van iemand met een geheugenproblematiek kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze met betrekking tot **persoonlijke basisgegevens** coherente en éénsluidende verklaringen kan afleggen wanneer deze de waarheid betreffen. Uit de door u voorgelegde psychologische attesten kan overigens niet worden afgeleid dat u hiertoe niet in staat zou zijn ten gevolge uw psychologische toestand.

Ten derde kunnen uw **verklaringen aangaande uw vermeende recente verblijf in Tel Kef** de hierboven geopperde **twijfels niet wegnemen**. Hoewel de Islamitische Staat (IS) bijna drie jaar lang de plak zwaaide in Tel Kef geraakt u ook hier niet verder dan het aanhalen van wat algemeenheden. Over de inval verklaart u enkel dat jullie over de inval hoorden op tv en via de burens, dat IS 's avonds de stad binnenviel en met auto's door de straten reed en dat jullie vanalles hoorden. Over het leven onder IS weet u evenmin iets concreet te vertellen. U heeft het over het verbod op roken, het afhakken van handen, het vluchten van christenen en yezidi en het ontvoeren van yezidimeisjes, algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was. Op de vragen waar de straffen door IS werden uitgevoerd, of de scholen open waren onder IS, waar de politie en het hoofdkwartier van IS gevestigd waren en op welke manier jullie gewaarschuwd werden voor bombardementen tijdens de bevrijding (CGVS 1, p. 18-20), weet u geen antwoord te bieden. Hoewel er veel mensen de stad ontvlucht waren (CGVS 1, p. 16), kunt u geen namen noemen (CGVS 1, p. 21). Evenmin kunt u een beeld schetsen van hoe u in 2014, ondergedoken in een stad waar IS aan de macht was, uw pasgeboren dochter heeft kunnen verzorgen. Gevraagd hoe jullie de geboorte van jullie dochter verborgen konden houden, hield u het op 'het was de wil van god'. Uw vader en oom hielpen met de verzorging van jullie baby, zo verklaart u, maar op welke manier zij hielpen, weet u dan weer niet (CGVS 2, p. 9).

U kunt wel degelijk enkele informatieve **weetjes over Tel Kef** geven. Zo kent u de namen van enkele moskeeën en van de bekende kerken in Tel Kef (CGVS 1, p. 13), weet u dat er 7000 à 8000 christenen in de stad wonen, benoemt u enkele steden die rond Tel Kef liggen en weet u dat Tel Kef 15 à 20 min van Mosul ligt (CGVS 1, p. 14). Uw kennis van deze feiten druist echter in tegen uw zelfverklaarde ernstige geheugenproblemen, waardoor u zelfs niet zou weten waar u geboren bent, wat uw stamnaam is en of uw broer en zus ooit gewerkt hebben (CGVS 2, p. 3), en heeft dan ook een ingestudeerd karakter. Bovendien kunt u niet uitweiden over hetgeen u verklaart. Gevraagd hoe de grootste kerk van Tel Kef eruit ziet, geraakt u niet verder dan te zeggen dat ze groot en zandkleurig is met misschien een kruis of een toren. U kunt evenmin uitleggen hoe u van Tel Kef naar Mosul rijdt (CGVS 1, p. 15)."

Voorts kan evenmin worden aangenomen dat zijn familie zich wél recentelijk in Tel Kef zou bevonden hebben en dat u jarenlang bij hen ondergedoken zou hebben geleefd. Uw zogenaamde partner verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in 2008 immers dat zijn familieleden – net als hij – afkomstig zijn uit de KRG en daar op dat moment woonden. Dat zij zich momenteel wél in Tel Kef zouden bevinden, is geenszins aangetoond. Gezien noch uw relatie, noch het feit dat uw vermeende partner dan wel zijn familie afkomstig zijn van Tel Kef, kan er ook geen

geloof worden gehecht aan het feit dat u ettelijke jaren ondergedoken zou hebben geleefd bij uw beweerde schoonfamilie.

U legde overigens ook zelf geen enkel tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw identiteit of (recente) herkomst. Uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevinden zich nog in Irak, daar u veronderstelde deze documenten niet nodig te hebben buiten Irak (CGVS 1, p. 4). Van uw beweerde partner, dewelke reeds meermaals in Europa om internationale bescherming heeft verzocht, kan nochtans worden verwacht dat hij wel degelijk op de hoogte was van het belang van identiteitsdocumenten (zie supra). Bovendien werd u, net zoals uw vermeende partner, zowel bij de DVZ, in de oproepingsbrief die u van het CGVS ontving alsook tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van identiteitsstukken. Ook al zou het zo zijn dat u en F.(...) voorheen niet zouden geweten hebben dat jullie deze zouden nodig hebben, wat echter geen steek houdt (zie supra), uit uw administratief dossier blijkt ook niet dat u na uw aankomst in België, überhaupt enige poging heeft ondernomen om alsnog deze essentiële stukken in uw bezit te krijgen. Hoewel uw documenten bij uw beweerde schoonmoeder liggen, zou het onmogelijk zijn om deze documenten te laten overkomen. Uw vermeende schoonfamilie raakte immers betrokken bij jullie problemen waardoor zij veel problemen voor jullie veroorzaakten, zo meent u (CGVS 1, p. 4 en 9). Daar er geen enkel geloof wordt gehecht aan de problemen die u heeft gekend, noch aan uw relatie, houdt dit echter geen steek.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u geenszins heeft aannemelijk gemaakt dat u tot augustus 2018, in Tel Kef, gelegen in de provincie Ninewa, heeft verbleven, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak. Waar en onder welke omstandigheden u dan wel heeft verbleven voor uw vertrek uit Irak, en tot hoelang u daar heeft verbleven, blijft onduidelijk. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees, in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b, van de Vreemdelingenwet.

De voorgelegde psychologische attesten kunnen geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het ene attest vermeldt enkel dat u werkt aan een betere emotionele zelfzorg en draagkracht en haalt de moeilijkheden aan om oude, zichzelf miskennende gewoontes los te laten. Het tweede attest beschrijft hopeloosheid, passieve suïcidale ideatie en lichamelijke (stress)problemen. Hoewel het Commissariaat-generaal uw psychologische problemen erkent en rekening houdt met uw moeilijkheden zich uit te drukken, is de inhoud van de attesten niet van die aard dat zij de ongeloofwaardige herkomst van uw vermeende partner, de onwaarachtigheid van jullie relatie én bijgevolg ook de onduidelijkheid aangaande uw recente herkomst kunnen herstellen.

In de voorgelegde attesten wordt vooreerst op geen enkele wijze verduidelijkt wat aan de basis zou liggen van uw psychologische problemen. De attesten maken enkel melding van de problemen waar u mee kampt en tonen aan u begeleiding krijgt, niets meer en niets minder.

Dit terzijde, een medisch attest vormt sowieso geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde 'letsels' werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen 'letsels'. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Tel Kef, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014**, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.LEGALPOLICY...5a65c4334.0.html>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30/09/2019 en 06/01/2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Bijgevolg verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar

u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Tel Kef heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw vermeende partner door de Commissaris-generaal eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van F.R.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Iraakees te zijn van Koerdische origine, geboren in 1982 in het dorp Nazdor, district Batifa, provincie Dohuk (Koerdische Autonome Regio – KAR). Toen u nog jong was, verhuisde u samen met uw ouders, uw twee broers en zus naar de stad Tel Kef (provincie Mosul, Centraal-Irak). U bent nooit naar school gegaan en bent bijgevolg analfabeet.

*In 2008 werd u bedreigd door terroristen omwille van uw werk in een restaurant op de Amerikaanse militaire basis van Aslam in de stad Mosul. U ontvluchtte daarom Irak en diende op 31 december 2008 een verzoek om internationale bescherming in in Zwitserland. In 2011 wezen de Zwitserse asielinstanties uw verzoek af, waarop u doorreisde naar België. Op 12 september 2011 diende u een **eerste verzoek** in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 september 2011 stemde Zwitserland echter in met een overname van uw dossier op basis van de Dublinreglementering. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam daarom op 27 september 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarna u naar Zwitserland werd overgebracht. In april 2012 besloot u vanuit Zwitserland vrijwillig terug te keren naar Irak nadat uw ouders u verzekerd hadden dat de terroristen jullie regio verlaten hadden.*

Bij terugkeer naar Tel Kef ging u opnieuw in het ouderlijke huis wonen en ging u aan de slag als kapper. Begin 2013 leerde u uw huidige partner, A.(...) S.(...) M.(...) A.(...) (OV X – CGVS X), kennen, de buurvrouw van uw vriend A.(...). Zij woonde bij haar moeder in de wijk Falestin. Haar vader was reeds lange tijd overleden. U liet uw vriend A.(...) verstaan dat u interesse had om met haar te trouwen waarna hij enkele ontmoetingen tussen jullie regelde. Na twee à drie ontmoetingen ging zij akkoord om

met u te trouwen. Echter, wanneer uw familie haar hand ging vragen, weigerden haar ooms uw huwelijksaanzoek omdat zij u en uw familie niet kenden. U weet niet zeker of uw familie al dan niet een tweede aanzoek heeft gedaan. Toen vaststond dat jullie niet zouden mogen trouwen, besloot u samen met uw partner te vluchten. U heeft uw partner moeten overtuigen maar uiteindelijk ging zij akkoord. U regelde een smokkelaar dewelke uw reis in orde zou brengen. Op een gegeven moment liet de smokkelaar u weten dat jullie naar Faiidiya moesten gaan. Die avond sloop uw partner ongezien haar huis uit en vluchtten jullie met een taxi de stad uit. Onderweg naar Faiidiya belde de smokkelaar echter met de melding dat er een probleem was en de reis niet kon doorgaan. U raakte in paniek, belde uw oom langs moederszijde en vertelde hem wat er was gebeurd. Hij pikte u en uw partner op en bracht jullie naar kennissen in Khorsabad (provincie Mosul, Centraal-Irak). Uw vader en oom probeerden te bemiddelen met de familie van S.(...) maar de zaak raakte niet opgelost. De ooms van uw partner wilden jullie alleen maar doden. Uw vader liet hen geloven dat u en S.(...) het land waren ontvlucht. Na ongeveer twee maanden in Khorsabad vernamen jullie dat de moeder van S.(...) Tel Kef had verlaten. Uw vader en oom brachten u en S.(...) daarom naar uw ouderlijke huis in Tel Kef waar jullie ondergedoken leefden. U ging alleen nog af en toe werken op de markt van Tel Kef. In maart of april 2014 beviel uw partner in een ziekenhuis van Mosul van jullie dochter, R.(...).

Op 6 augustus 2014 viel de Islamitische Staat (IS) Tel Kef binnen. In die periode bleven jullie ondergedoken in jullie huis in Tel Kef en gingen jullie op geen enkel moment naar buiten. U ging ook niet meer werken. In 2017 werd Tel Kef bevrijd. In 2018 kreeg u meer en meer discussies met uw vader en gingen u en uw partner bij uw oom in de wijk Qaddisiyah in Tel Kef wonen. Na de verdrijving van de IS begon uw schoonfamilie jullie echter opnieuw te zoeken. U vernam dat personen naar jullie hadden gevraagd in het ziekenhuis van Tel Kef en bij uw buurman M.(...). U besloot daarom het land te verlaten. Uw oom regelde en betaalde een smokkelaar. U en uw partner vluchtten echter niet samen uit Irak. U verliet het land op 19 juni 2018 omdat u het er niet langer kon uithouden.

Uw partner en kind bleven achter in afwachting van een veiligere route naar Europa. U reisde op illegale wijze via Turkije en Roemenië naar België. U weet niet hoe of wanneer uw partner van Irak naar België is gereisd maar de smokkelaar bracht haar tot bij u in België. Op 29 oktober 2018 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in, uw partner verzocht diezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming.

Sinds uw vertrek uit Irak heeft u geen enkel contact meer met uw familie gezien de smokkelaar de gsm's van u en uw partner met daarin alle telefoonnummers heeft afgenomen.

Sinds het begin van uw problemen in Irak lijdt u aan ernstige geheugenproblemen. Zij zouden het gevolg zijn van de stress en de vrees die u ervaart omwille van uw problemen in uw thuisland. Ook S.(...) lijdt aan ernstige psychologische problemen.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner twee psychologische attesten neer betreffende de psychologische begeleiding van u beiden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen elementen bestaan waaruit blijkt dat uw medische toestand van die aard is dat zij het standaardprocedureverloop in het gedrang zou brengen en dat er zich aldus steunmaatregelen zouden opdringen. In het eerste psychologische attest, hetwelk de psychologische begeleiding van mei tot september 2019 omvat, wordt beschreven dat u heel moeilijk praat, thuisopdrachten vergeet te doen en zich sociaal isoleert. Slechts één onderwerp bleek bespreekbaar, met name uw angst om vermoord te worden. In het tweede psychologische attest, dat uw begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, wordt verklaard dat uw verbale en nonverbale communicatie verbeteren maar dat u desondanks gefixeerd blijft op de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het land. Deze attesten maken duidelijk dat praten en zich blootstellen voor u een enorme opdracht is en een interview derhalve een enorme uitdaging betekent. De attesten geven evenwel niet aan dat het onmogelijk is om u aan een interview-omgeving bloot te stellen en deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Hoewel het Commissariaat-generaal de vaststellingen in de

attesten niet betwist, blijkt u bovendien capabel om de vragen te begrijpen en te beantwoorden. U bevestigt bovendien ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het niet geloofwaardig is dat u (recentelijk) in Tel Kef verbleven heeft, de plaats waar uw problemen zouden hebben plaatsgevonden. Dit blijkt uit de volgende elementen.

Ten eerste blijken uw huidige verklaringen aangaande uw geboorteplaats en uw eerdere verblijfplaatsen geheel in strijd met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek in België d.d. 12/09/2011 én in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland d.d. 28/12/2008. Zo verklaarde u in het kader van uw **eerste verzoek** in België duidelijk in het dorp Nazdor, district Batifa, provincie Dohuk, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), geboren te zijn. De identiteitskaart die u toen voorlegde, werd afgeleverd op 15 juni 2008 door de burgerlijke stand van Batifa. Uw nationaliteitsbewijs werd afgeleverd op 20 februari 2006 in Dohuk (zie administratief dossier 1e VIB). Uit uw dossier dat het CGVS opvroeg bij de **Zwitserse asielinstanties** blijkt eveneens dat u geboren bent in Nazdor. Voorts blijkt uit uw Zwitsers dossier dat u, nadat uw dorp in 2004 werd aangevallen door Turkije, gevlucht bent naar Domiz, een stad in de provincie Dohuk. U verklaarde er dat u tot uw vertrek uit Irak in 2008 in Domiz gewoond heeft en dat, op het moment van het interview bij de Zwitserse asielinstanties, uw familie daar nog steeds woonde. U zou bovendien **vijf jaar naar school** gegaan zijn en daar Arabisch geleerd hebben. In Nazdor zou u als herder gewerkt hebben, in Domiz vond u echter geen werk. U zou bovendien twee ooms en een tante in Zakho wonen hebben (zie asioldossier Zwitserland in blauwe map).

Voorgaande verklaringen stroken in het hele niet met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw **huidig verzoek** om internationale bescherming in België. U verklaart heden ten dage niet meer te weten waar u geboren bent of waarvan u afkomstig bent. U weet Batifa of Nazdor zelfs niet te situeren (CGVS 1, p. 4). U beweert thans dat u sinds uw kinderjaren in Tel Kef woont (CGVS 1, p. 8), dat u nooit naar school ging, dat u altijd als kapper gewerkt heeft en dat u Arabisch leerde dankzij Arabische vrienden in Tel Kef (CGVS 1, p. 10). U zou nooit in de Koerdische Autonome Regio (KAR) geweest zijn en weet niet meer of u daar familieleden heeft wonen (CGVS 1, p. 12). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen die u in Zwitserland heeft afgelegd, antwoordt u telkens het niet meer te weten of het zich niet meer te herinneren. U zou zelfs nooit gehoord hebben van de steden Domiz of Zakho (CGVS d.d. 06/01/2020 (CGVS 2), p. 4-5).

Ten tweede legt u in het kader van uw tweede verzoek ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van **bewijs voor ter staving van uw identiteit of herkomst**. Waar u in het kader van uw eerste verzoek voor de Belgische asielinstanties nog uw identiteitskaart alsook uw nationaliteitsbewijs voorlegde – beiden uitgereikt in de KAR (zie supra) – verklaart u thans dat u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in Irak achterliet. U wist niet dat u deze zou nodig hebben, zo stelt u (CGVS 1, p. 5). Gezien u in het verleden al meermaals om internationale bescherming verzocht heeft, mag van u nochtans verwacht worden dat u zich bewust bent van het belang om enig identiteitsstuk voor te leggen bij de autoriteiten van het land waar u om internationale bescherming vraagt. Bovendien werd u in het kader van uw tweede verzoek zowel bij de DVZ, in de oproepingsbrief die u van het CGVS ontving alsook tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van identiteitsstukken. Ook al zou het zo zijn dat u voorheen niet zou geweten hebben dat u deze zou nodig hebben, wat echter geen steek houdt (zie supra), uit uw administratief dossier blijkt ook niet dat u na uw aankomst in België én nadat u wel degelijk uitdrukkelijk gewezen werd op het belang om stukken ter staving van uw identiteit, en bij uitbreiding uw herkomst, voor te leggen, überhaupt enige poging heeft ondernomen om alsnog deze essentiële stukken in uw bezit te krijgen. Dit is niet ernstig.

Het aantonen van de identiteit is van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en het komt aan een verzoeker toe om dienaangaande duidelijke verklaringen af te leggen en de stukken waarover hij dienaangaande beschikt voor te leggen. De vaststelling dat u ongerijmde verklaringen aflegde aangaande essentiële persoonsgegevens én uw nalatigheid in het kader van uw huidige asielprocedure enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen die uw huidige verklaringen aangaande uw herkomst zouden kunnen ondersteunen, houdt reeds een ernstige negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

Uw **geheugenproblemen** kunnen bovenstaande flagrante tegenstrijdige verklaringen niet vergoelijken. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het vergeten van bepaalde details ten gevolge van psychologische problemen. U beschreef echter twee totaal verschillende levens, met ernstige ongerijmdheden op het vlak van essentiële elementen zoals geboorteplaats, woonplaats, opleiding, werk en de verblijfplaatsen van familieleden. Ook van iemand met een geheugenproblematiek kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze met betrekking tot **persoonlijke basisgegevens** coherente en éénsluidende verklaringen kan afleggen wanneer deze de waarheid betreffen. Uit de door u voorgelegde psychologische attesten kan overigens niet worden afgeleid dat u hiertoe niet in staat zou zijn ten gevolge uw psychologische toestand.

Ten derde kunnen uw **verklaringen aangaande uw vermeende recente verblijf in Tel Kef** de hierboven **geopperde twijfels niet wegnemen**. Hoewel de Islamitische Staat (IS) bijna drie jaar lang de plak zwaaide in Tel Kef geraakt u ook hier niet verder dan het aanhalen van wat algemeenheden. Over de inval verklaart u enkel dat jullie over de inval hoorden op tv en via de burens, dat IS 's avonds de stad binnenviel en met auto's door de straten reed en dat jullie vanalles hoorden. Over het leven onder IS weet u evenmin iets concreet te vertellen. U heeft het over het verbod op roken, het afhakken van handen, het vluchten van christenen en yezidi en het ontvoeren van yezidimeisjes, algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was. Op de vragen waar de straffen door IS werden uitgevoerd, of de scholen open waren onder IS, waar de politie en het hoofdkwartier van IS gevestigd waren en op welke manier jullie gewaarschuwd werden voor bombardementen tijdens de bevrijding (CGVS 1, p. 18-20), weet u geen antwoord te bieden. Hoewel er veel mensen de stad ontvlucht waren (CGVS 1, p. 16), kunt u geen namen noemen (CGVS 1, p. 21). Evenmin kunt u een beeld schetsen van hoe u in 2014, ondergedoken in een stad waar IS aan de macht was, uw pasgeboren dochter heeft kunnen verzorgen. Gevraagd hoe jullie de geboorte van jullie dochter verborgen konden houden, hield u het op 'het was de wil van god'. Uw vader en oom hielpen met de verzorging van jullie baby, zo verklaart u, maar op welke manier zij hielpen, weet u dan weer niet (CGVS 2, p. 9).

U kunt wel degelijk enkele informatieve **weetjes over Tel Kef** geven. Zo kent u de namen van enkele moskeeën en van de bekende kerken in Tel Kef (CGVS 1, p. 13), weet u dat er 7000 à 8000 christenen in de stad wonen, benoemt u enkele steden die rond Tel Kef liggen en weet u dat Tel Kef 15 à 20 min van Mosul ligt (CGVS 1, p. 14). Uw kennis van deze feiten druist echter in tegen uw zelfverklaarde ernstige geheugenproblemen, waardoor u zelfs niet zou weten waar u geboren bent, wat uw stamnaam is en of uw broer en zus ooit gewerkt hebben (CGVS 2, p. 3), en heeft dan ook een ingestudeerd karakter. Bovendien kunt u niet uitweiden over hetgeen u verklaart. Gevraagd hoe de grootste kerk van Tel Kef eruit ziet, geraakt u niet verder dan te zeggen dat ze groot en zandkleurig is met misschien een kruis of een toren. U kunt evenmin uitleggen hoe u van Tel Kef naar Mosul rijdt (CGVS 1, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Tel Kef, gelegen in de provincie Ninewa. Er kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor uw komst naar België in Tel Kef heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Ter volledigheid kan hieraan worden toegevoegd dat het evenmin geloofwaardig is dat u jarenlang ondergedoken zat bij familieleden in Tel Kef. U verklaarde in 2008 in Zwitserland immers dat uw familie – net als u – afkomstig is van Koerdistan en daar woonde. Ook al zouden zij na 2008 naar Tel Kef zijn verhuisd, is het, rekening houdend met het feit dat zij afkomstig zijn uit Koerdistan, niet aannemelijk dat zij op het moment van de inval van IS in Tel Kef bleven wonen en niet naar Koerdistan terugkeerden.

Niet alleen uw regio van herkomst maar ook de waarachtigheid, minstens de oprechtheid, van uw relatie kan ten zeerste worden betwist.

Zo blijkt u allereerst geen enkele kennis te hebben over uw (beweerde) partner. U kent haar leeftijd niet, weet niet of zij ouder of jonger is, u kent de naam van haar overleden vader niet of de reden van zijn overlijden. U weet niet met wie S.(...) in haar ouderlijke huis woonde toen u haar ontmoette, of en hoeveel broers en zussen zij heeft en hoe zij heten. U denkt te weten dat zij een broer heeft maar heeft dan weer nooit gevraagd wat voor werk hij deed. Uw antwoord op al deze vragen is dat u het zich niet herinnert of dat u het nooit gevraagd heeft (CGVS 1, p. 23-25). U weet evenmin of uw partner in Irak naar school is gegaan en of zij kan lezen en schrijven. U heeft ook dit immers nooit gevraagd en heeft nooit opgemerkt of zij al dan niet kan lezen of schrijven (CGVS 2, p. 5-6). Nochtans hadden jullie vóór jullie besloten te trouwen enkele ontmoetingen en telefonisch contact gehad. U herinnert zich echter niet waarover jullie op die momenten praatten (CGVS 1, p. 25). Ook uw vermeende partner kan geen zicht geven op de gesprekken die jullie hebben gehad en meent dat jullie het enkel hadden over jullie huwelijk en hoe jullie het probleem konden oplossen (CGVS partner 2, p. 4). Daarenboven zouden jullie toch *ettelijke jaren met z'n tweetjes samen ondergedoken gezeten hebben op de bovenverdieping van uw ouderlijke huis en gingen jullie nooit of te nimmer naar buiten* (CGVS 1, p. 27). Dat jullie elkaar daar nooit op een dieper niveau leren kennen hebben, is absurd en geenszins aannemelijk.

Kan hieraan worden toegevoegd dat het erg bevreemdend is dat u en uw vermeende partner in 2018 niet samen Irak uitreisden. U stelt dat u uw reis op een gegeven moment niet langer kon uitstellen en daarom zonder partner en kind besloot te vertrekken. S.(...) zou wachten tot de smokkelaar een veiligere route voor haar had uitgestippeld. Dat u, na alles wat jullie samen hebben meegemaakt en na alle risico's die jullie hebben genomen om met elkaar te kunnen samen zijn, uw analfabete partner en kind alleen in Irak achterliet en vervolgens alleen van Irak naar Europa zou hebben laten reizen, is verbijsterend. Daarenboven heeft u geen idee waar uw zogenaamde partner na uw vertrek verbleef, of zij na uw vertrek nog problemen heeft gekend, hoe zij Irak uiteindelijk heeft verlaten, hoe zij naar België is gereisd en of zij op haar reisweg problemen heeft gekend. U heeft het nooit gevraagd, zo meent u. U vernam op een gegeven moment gewoon dat uw partner in een park in België was en ontmoette haar daar (CGVS 2, p. 14-16).

Het mag overigens verbazen dat u en S.(...) nooit in het huwelijksbootje traden. U wilde in 2013 immers koste wat het kost met haar trouwen en overtuigde S.(...) zelfs om van haar familie weg te vluchten zodat zij met u zou kunnen trouwen. Dat jullie zeven jaar later nog steeds niet gehuwd zijn, doet andermaal de wenkbrouwen fronsen. Ook al zou u uw huwelijk niet officieel kunnen laten registreren omdat u ondergedoken leefde, u zou uw huwelijk evenwel met behulp van een imam op religieuze wijze binnenskamers kunnen voltrekken hebben. Uit uw administratief dossiers blijkt voorts niet dat jullie ook in België, waar jullie inmiddels twee jaar verblijven, tot op heden enige stappen hebben gezet om in het echt te treden.

Uw frappant gebrek aan kennis over uw partner staat in schril contrast met de liefde die u zogenaamd voor haar voelde en de risico's die u zou hebben genomen om met haar te kunnen samen zijn. Gepolst naar waarom u dergelijke risico's besloot te nemen en zo uw leven en dat van uw geliefde in gevaar te brengen, verklaart u immers dat uw hart wilde dat u met haar zou trouwen, dat u verliefd op haar was, dat uw hart het zo beslist had (CGVS 1, p. 26). De discrepantie tussen uw onbestaande kennis over en interesse in uw beweerde partner enerzijds en de risico's die u zou hebben genomen in naam van de liefde anderzijds, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de oprechtheid, van uw relatie. U legt evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer die uw relatie alsnog zou kunnen staven.

De voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze beoordeling. In het psychologisch verslag dat uw psychologische begeleiding van mei tot september 2019 beschrijft, is er sprake van sociaal isolement en mutisme. Slechts één thema bleek bespreekbaar, namelijk uw reële doch irrationele angst om vermoord te worden. Uit het tweede psychologisch verslag dat de psychologische begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, blijkt dat uw woordvindingsmoeilijkheden en niet-verbale communicatie verbeterden maar dat u gefixeerd bleef op de gebeurtenissen die u tot uw vlucht uit uw thuisland aanzetten. Hoewel het Commissariaat-generaal uw psychologische problemen erkent en rekening houdt met uw moeilijkheden zich uit te drukken, kan de inhoud van de attesten de ernstige tegenstrijdigheden aangaande uw herkomst en opleiding niet verklaren. Evenmin kunnen de attesten de vele ongeloofwaardige elementen in uw asielrelaas herstellen. In de voorgelegde attesten wordt vooreerst op geen enkele wijze verduidelijkt wat aan de basis zou liggen van uw psychologische problemen. De attesten maken enkel melding van de problemen waar u mee kampt en tonen aan u begeleiding krijgt, niets meer en niets minder.

Dit terzijde, een medisch attest vormt sowieso geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde 'letsels' werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen 'letsels'. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Alle elementen in uw dossier in beschouwing genomen, i.c. uw verklaringen in het kader van uw eerste en huidige verzoek, uw Zwitsers asioldossier en de kopieën van uw identiteitsdocumenten die u in het kader van uw eerste verzoek voorlegde, kan worden aangenomen dat u van de KAR afkomstig bent. De gegrondheid van uw beweerde 'uw nood aan internationale bescherming' dient dan ook ten aanzien van dit gebied beoordeeld te worden. Uit wat voorafgaat moet worden beoordeeld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, ten aanzien van KAR geenszins heeft aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019_.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Zoals hierboven vastgesteld, kan worden aangenomen dat u afkomstig bent uit de KAR en dient in casu aldus de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon

het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaakten ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ten aanzien van uw (beweerde) partner eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wijzen verzoekers op hun psychologische toestand. Beiden hadden grote problemen om zich tijdens de interviews uit te drukken. Verzoeker wist heel weinig op zijn interview van 30 september 2019 en was aan het wenen. Heel vaak antwoordde hij *“Ik weet het niet”* (bv. p. 1 tot en met 11 van het interview van 30/09/19). Hij stelde ook zelf geheugenproblemen te hebben. Voor verzoekster was het bijna onmogelijk om een persoonlijk onderhoud te houden. Zij kreeg paniekaanvallen en hyperventileerde. Het interview van 30 september 2019 is dan ook abrupt moeten stoppen. Op het tweede interview was een vertrouwenspersoon van het centrum aanwezig. Ook hij diende vast te stellen dat verzoekster op 6 januari 2020 opnieuw paniekaanvallen kreeg en hyperventileerde. Verzoekers voeren aan dat zij overduidelijk psychologisch niet in staat waren om een interview af te leggen. Beiden lijken getraumatiseerd en hebben ontzeten veel moeite om dingen uit het verleden te vertellen. Zij hebben dan ook begeleiding gehad van een psycholoog. Verzoekers citeren uit twee psychologische attesten dd. 31 december 2019 en 21 december 2020 en voeren aan dat de hierin beschreven symptomen werden weerspiegeld in de persoonlijke onderhouds van 30 september 2019 en 6 januari 2020.

De conclusie is dat er inhoudelijk zelfs niet op de beslissing kan worden ingegaan. Door de toestand van beide verzoekers konden zij onmogelijk op een normale manier over hun problemen spreken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat naar mening van verzoekers dan ook te ver om een beslissing te nemen inzake verzoekers om internationale bescherming die niet in staat zijn om een interview af te leggen. Zowel de psychologische rapporten, de notities van de persoonlijke onderhouds als het moeten afbreken van beide interviews, tonen aan dat er een uiterst problematische psychologische toestand is bij beide verzoekers, elk op een andere manier (meneer die niets meer weet, mevrouw die wel iets kan zeggen maar dan paniekaanvallen en hyperventilatie krijgt). Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet heeft voldaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel, door interviews af te nemen van mensen die er niet toe in staat zijn. Ook wordt weinig rekening gehouden met de psychologische rapporten die werden neergelegd. Het Commissariaat-generaal dient nochtans zelf vast te stellen dat het abnormaal is dat verzoeker zelfs de eenvoudigste zaken niet kan vertellen (bijvoorbeeld waar hij gewoond heeft).

Verzoekers betwisten daarnaast de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus maar gedragen zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een psychologisch attest dd. 31 december 2019 en een psychologisch attest dd. 21 december 2020.

2.3. Nieuwe elementen

Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de *“EASO Guidance nota: Iraq”* van januari 2021.

2.4.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker (recentelijk) in Tel Kef verbleven heeft, de plaats waar zijn problemen zouden hebben plaatsgevonden, zodat bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is omdat (1) zijn huidige verklaringen aangaande zijn geboorteplaats en zijn eerdere verblijfplaatsen geheel in strijd blijken met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste verzoek in België dd. 12 september 2011 en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland dd. 12 december 2008, zoals wordt toegelicht, hij in het kader van zijn tweede verzoek ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn identiteit of herkomst, de vaststelling dat hij ongerijmde verklaringen aflegde aangaande essentiële persoonsgegevens en zijn nalatigheid in het kader van zijn huidige asielprocedure enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen die zijn huidige verklaringen aangaande zijn herkomst zouden kunnen ondersteunen reeds een ernstige indicatie inhoudt voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, en zijn geheugenproblemen de flagrante tegenstrijdige verklaringen niet kunnen vergoelijken aangezien hij twee totaal verschillende levens beschreef, met ernstige ongerijmdheden op het vlak van essentiële elementen zoals geboorteplaats, woonplaats, opleiding, werk en de verblijfplaatsen van familieleden en ook van iemand

met een geheugenproblematiek redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze met betrekking tot persoonlijke basisgegevens coherente en eensluidende verklaringen kan afleggen wanneer deze de waarheid betreffen, (2) zijn verklaringen aangaande zijn vermeende recente verblijf in Tel Kef de hierboven geopperde twijfels niet kunnen wegnemen, hij immers niet verder komt dan het aanhalen van wat algemeenheden over de inval van IS, hij evenmin iets concreet weet te vertellen over het leven onder IS en niet verder komt dan algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was en hij evenmin een beeld kan schetsen van hoe hij in 2014, ondergedoken in een stad waar IS aan de macht was, zijn pasgeboren dochter heeft kunnen verzorgen, hij weliswaar enkele informatieve weetjes over Tel Kef kan geven doch zijn kennis in dit verband indruist tegen zijn zelfverklaarde ernstige geheugenproblemen, waardoor hij zelfs niet zou weten waar hij geboren is, wat zijn stamnaam is en of zijn broer en zus ooit gewerkt hebben, en dan ook een ingestudeerd karakter heeft, en hij bovendien niet kan uitweiden over hetgeen hij verklaart en (3) het evenmin geloofwaardig is dat hij jarenlang ondergedoken zat bij familieleden in Tel Kef aangezien hij in 2008 in Zwitserland verklaarde dat zijn familie – net als hijzelf – afkomstig is van Koerdistan en daar woonde en ook al zouden zij na 2008 naar Tel Kef zijn verhuisd, het rekening houdend met het feit dat zij afkomstig zijn uit Koerdistan niet aannemelijk is dat zij op het moment van de inval van IS in Tel Kef bleven wonen en niet naar Koerdistan terugkeerden, (ii) ook de waarachtigheid, minstens de oprechtheid van zijn relatie ten eerste kan worden betwist omdat (a) verzoeker geen enkele kennis blijkt te hebben over verzoekster, zijn (beweerde) partner, hetgeen in schril contrast staat met de liefde die hij zogenaamd voor haar voelde en de risico's die hij zou hebben genomen om met haar te kunnen samen zijn, (b) het verbijsterend is dat verzoeker, na alles wat zij samen hebben meegemaakt en na alle risico's die zij hebben genomen om met elkaar te kunnen samen zijn, zijn analfabete partner en kind alleen in Irak achterliet en vervolgens alleen van Irak naar Europa zou hebben laten reizen, hij daarenboven geen idee heeft waar zijn zogenaamde partner na zijn vertrek verbleef, of zij na zijn vertrek nog problemen heeft gekend, hoe zij Irak uiteindelijk heeft verlaten, hoe zij naar België is gereisd en of zij op haar reisweg problemen heeft gekend, (c) het mag verbazen dat zij nooit in het huwelijksbootje traden en (d) hij evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt die zijn relatie alsnog zou kunnen staven, (iii) de inhoud van de voorgelegde psychologische attesten de ernstige tegenstrijdigheden aangaande verzoeker zijn herkomst en opleiding niet kunnen verklaren en de attesten de vele ongeloofwaardige elementen in zijn asielaanvraag evenmin kunnen herstellen en (iv) alle elementen in zijn dossier in beschouwing genomen, *i.c.* zijn verklaringen in het kader van zijn eerste en huidige verzoek, zijn Zwitsers asielaanvraag en de kopieën van de identiteitsdocumenten die hij in het kader van zijn eerste verzoek voorlegde, kan aangenomen worden dat hij van de KAR afkomstig is, hij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de KAR geenszins heeft aangetoond, uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie bovendien blijkt dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (i) gezien de moeilijkheden die zij ondervond om over haar relaas te praten en gezien verzoekers zich beiden baseren op dezelfde problemen, ter beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming haar verklaringen werden gecombineerd met de verklaringen van verzoeker, met wie zij samen een verzoek om internationale bescherming indiende, doch op basis van haar verklaringen en deze van haar vermeende partner dient te worden besloten dat hun relatie ten eerste kan worden betwist aangezien (a) verzoeker geen enkele kennis blijkt te hebben over verzoekster, zijn (beweerde) partner, hetgeen in schril contrast staat met de liefde die hij zogenaamd voor haar voelde en de risico's die hij zou hebben genomen om met haar te kunnen samen zijn, (b) het verbijsterend is dat verzoeker, na alles wat zij samen hebben meegemaakt en na alle risico's die zij hebben genomen om met elkaar te kunnen samen zijn, zijn analfabete partner en kind alleen in Irak achterliet en vervolgens alleen van Irak naar Europa zou hebben laten reizen, hij daarenboven geen idee heeft waar zijn zogenaamde partner na zijn vertrek verbleef, of zij na zijn vertrek nog problemen heeft gekend, hoe zij Irak uiteindelijk heeft verlaten, hoe zij naar België is gereisd en of zij op haar reisweg problemen heeft gekend, (c) het mag verbazen dat zij nooit in het huwelijksbootje traden en (d) hij evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt die zijn relatie alsnog zou kunnen staven en, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relatie met verzoeker, uiteraard

geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij met haar eigen familie zou hebben gekend omwille van haar relatie met deze man en ook de omstandigheden waarin zij de laatste jaren zou hebben geleefd, met name ondergedoken op een zolderverdieping van het huis van haar beweerde schoonfamilie in Tel Kef, niet kunnen worden aangenomen zodat derhalve enkel kan worden geconcludeerd dat zij geenszins zicht biedt op haar recente herkomst, (ii) in hoofde van haar vermeende partner werd besloten dat hij geenszins heeft weten te overtuigen daadwerkelijk van Tel Kef afkomstig te zijn, noch er recentelijk te hebben verbleven daar (1) zijn huidige verklaringen aangaande zijn geboorteplaats en zijn eerdere verblijfplaatsen geheel in strijd blijken met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste verzoek in België dd. 12 september 2011 en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland dd. 12 december 2008, zoals wordt toegelicht, hij in het kader van zijn tweede verzoek ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn identiteit of herkomst, de vaststelling dat hij ongerijmde verklaringen aflegde aangaande essentiële persoonsgegevens en zijn nalatigheid in het kader van zijn huidige asielprocedure enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen die zijn huidige verklaringen aangaande zijn herkomst zouden kunnen ondersteunen reeds een ernstige indicatie inhoudt voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, en zijn geheugenproblemen de flagrante tegenstrijdige verklaringen niet kunnen vergoelijken aangezien hij twee totaal verschillende levens beschreef, met ernstige ongerijmdheden op het vlak van essentiële elementen zoals geboorteplaats, woonplaats, opleiding, werk en de verblijfplaatsen van familieleden en ook van iemand met een geheugenproblematiek redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze met betrekking tot persoonlijke basisgegevens coherente en eensluidende verklaringen kan afleggen wanneer deze de waarheid betreffen, (2) zijn verklaringen aangaande zijn vermeende recente verblijf in Tel Kef de hierboven geopperde twijfels niet kunnen wegnemen, hij immers niet verder komt dan het aanhalen van wat algemeenheden over de inval van IS, hij evenmin iets concreet weet te vertellen over het leven onder IS en niet verder komt dan algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was en hij evenmin een beeld kan schetsen van hoe hij in 2014, ondergedoken in een stad waar IS aan de macht was, zijn pasgeboren dochter heeft kunnen verzorgen, hij weliswaar enkele informatieve weetjes over Tel Kef kan geven doch zijn kennis in dit verband indruist tegen zijn zelfverklaarde ernstige geheugenproblemen, waardoor hij zelfs niet zou weten waar hij geboren is, wat zijn stamnaam is en of zijn broer en zus ooit gewerkt hebben, en dan ook een ingestudeerd karakter heeft, en hij bovendien niet kan uitweiden over hetgeen hij verklaart en (3) haar zogenaamde partner in 2008 in Zwitserland verklaarde dat zijn familieleden – net als hijzelf – afkomstig zijn uit de KRG en daar op dat moment woonden, het geenszins aangetoond is dat zij zich momenteel wel in Tel Kef zouden bevinden, en gezien noch haar relatie, noch het feit dat haar vermeende partner dan wel zijn familie afkomstig zijn van Tel Kef geloofwaardig kan worden geacht, dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij ettelijke jaren ondergedoken zou hebben geleefd bij haar beweerde schoonfamilie, (iii) zij geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt betreffende haar identiteit of (recente) herkomst, (iv) aangezien zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot augustus 2018 in Tel Kef, gelegen in de provincie Ninewa, heeft verbleven, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Irak en dan ook dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van haar geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, (v) de inhoud van de door haar voorgelegde psychologische attesten niet van die aard is dat zij de ongeloofwaardige herkomst van haar vermeende partner, de ongeloofwaardigheid van hun relatie en bijgevolg de onduidelijkheid aangaande haar recente herkomst kunnen herstellen en (vi) met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar haar Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in haar oorspronkelijke regio van herkomst doch zij duidelijkheid dient te scheppen over haar beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak, verzoekster echter niet de waarheid heeft verteld over waar zij verbleven heeft voor haar komst naar België, het CGVS bijgevolg in het ongewisse verkeert over waar zij voor haar komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft, zij door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zij een nood heeft aan subsidiaire bescherming, er rekening houdend met de Iraakse context en de vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat zij tot haar beweerde datum van vertrek in Tel Kef heeft verbleven namelijk kan van uitgegaan worden dat zij elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden en bijgevolg in haar hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 november 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid, minstens de oprechtheid van hun relatie, dat verzoeker bovendien niet aannemelijk maakt daadwerkelijk van Tel Kef afkomstig te zijn, noch er recentelijk te hebben verbleven, dat dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers er zouden hebben gekend met verzoeksters familie omwille van hun relatie, noch aan hun bewering jarenlang ondergedoken te hebben geleefd bij de familie van verzoeker in Tel Kef en dat bijgevolg verzoekster, die geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt betreffende haar identiteit of (recente) herkomst, aldus geen zicht biedt op haar recente herkomst.

2.6.2. Verzoekers menen het geheel van de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te kunnen verklaren door te wijzen op hun psychologische problemen, ten gevolge waarvan zij naar eigen zeggen niet op een normale manier over hun problemen konden spreken en dus niet in staat waren om een interview af te leggen. Zij verwijzen in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde psychologische attesten.

De Raad leest in het attest van 31 december 2019, dat ook reeds werd neergelegd in de loop van de administratieve procedure: *“Dit verslag betreft de psychologische begeleiding van hogergenoemden in de periode september 2019 – december 2019.*

Met de heer R.(...) M.(...) kwamen therapeutische gesprekken eindelijk op gang. Zijn woordvindingsmoeilijkheden werden minder frequent, en ook de niet verbale communicatie verbeterde. Mentaal bleef meneer wel gefixeerd op de gebeurtenissen die hem tot zijn vlucht uit zijn thuisland aanzetten. Wat hem het meeste heeft geholpen in de voorbije maanden is naar eigen zeggen het werk geweest. Nu dit afgelopen is en zijn dagactiviteit uit schoollopen bestaat, is wat F.(...) piekeren noemt weer veel permanenter aanwezig. Hij ervaart de psychologische gesprekken als beantwoordend aan een persoonlijke nood. We hebben daarom afgesproken om ze verder te zetten. Ik hoop hem hiermee verder uit zijn sociaal isolement te kunnen losweken.

In tegenstelling tot bij haar partner zie ik een minder gunstige ontwikkeling bij mevrouw S.(...) M.(...) A.(...). Ze verwoordt hopeloosheid en passieve suïcidale ideatie, neemt de huiswerkopdrachten wel ter harte doch bereikt er slechts moeizaam vooruitgang mee, en - wat met het meest bekommert-desinvesteert uit haar betrokkenheid bij haar kind. Lichamelijke (stress)problemen zijn nooit weg. Daarom ligt de focus van de therapie bij haar nu op het aanleren van lichamelijke ontspanningstechnieken.

Zoals door mij gevraagd heeft het koppel samen een huiswerkopdracht uitgevoerd. Vermits de man echter geen idee heeft van wat zijn vrouw zou kunnen helpen en zij in hem nauwelijks een schim ontwaart van degene op wie ze verliefd werd, richt ik me op de persoonlijk ik-versterking bij beiden afzonderlijk. Ze zullen slechts weer op elkaar kunnen gaan leunen indien ze allebei opnieuw voldoende stevig op hun benen staan.”

Het psychologisch attest dd. 21 december 2020 vermeldt: *“Dit verslag betreft de psychologische begeleiding van hogergenoemden gedurende het jaar 2020.*

De vorig jaar bepaalde algemene therapeutische lijn van voornamelijk ik-versterking werd aangehouden. De trend die zich aftekende in 2019 zette zich dit jaar door. Dit wil zeggen dat het therapeutisch proces bij mijnheer zich verder in gunstige zin ontwikkelde en dat bij mevrouw niet echt van een duurzame verbetering kan worden gesproken.

Om bij haar te beginnen: Diverse lichamelijke ontspanningstechnieken, gaande van relaxerende ademhaling over progressieve relaxatie tot bodyscan. S.(...) erkent dat deze oefeningen haar hielpen en dat de gesprekken haar telkens veel deugd deden, doch dat het effect steeds van korte duur was,

maximaal enkele dagen. Daarna doken psychosomatische en psychische moeilijkheden stevast op. Vooral in deze laatste groep traden ernstige symptomen meer op de voorgrond : angst, inclusief paniekaanvallen, depressiviteit, pathologische dissociatie. Ik moet dus tot mijn spijt vaststellen dat de frequentie van twee gesprekken per maand te laag ligt om een significante verbetering te krijgen in het psychisch functioneren van mevrouw. Haar kwetsbaarheid voor stressoren blijft zeer hoog. Ik betwijfel sterk of een voortzetting van de ambulante psychotherapie binnen het huidige kader in staat is om voor de noodzakelijke kentering te zorgen.

F.(...) slaagde er stelselmatig beter in om met mij tot een gesprek te komen, waarmee ik bedoel meer antwoorden dan "ja" of "nee" of 'ik weet het niet' op mijn vragen en interpretaties. Zoals hij ook al aangaf in 2019 is het hebben van werk een ik-versterkende factor. Hij voelt zich er nuttig en gewaardeerd door, en het zorgt eveneens voor afleiding van zijn piekeren en rumineren. Meditatieoefeningen bleken haalbaar. Er kwam een lichte verrijking van het emotioneel leven, wat neerkomt op soms andere gevoelens ervaren naast de quasi permanente angst en onrust. De hardnekkigste klacht bij mijnheer is het geblokkeerde denkvermogen. Ik heb dit geduid als een langdurige freezing reactie op intense en aanhoudende stress. (...)"

Op basis van de voorgelegde psychologische attesten kan echter geenszins zonder meer worden besloten, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, dat verzoekers psychologisch niet in staat waren om hun asielrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt wat betreft de in de loop van de administratieve procedure voorgelegde psychologische attesten, waaronder voormeld attest van 31 december 2019, vooreerst het volgende vast: *"Er dient te worden vastgesteld dat er geen elementen bestaan waaruit blijkt dat uw medische toestand van die aard is dat zij het standaardprocedureverloop in het gedrang zou brengen en dat er zich aldus steunmaatregelen zouden opdringen. In het eerste psychologische attest, hetwelk de psychologische begeleiding van mei tot september 2019 omvat, wordt beschreven dat u heel moeilijk praat, thuisopdrachten vergeet te doen en zich sociaal isoleert. Slechts één onderwerp bleek bespreekbaar, met name uw angst om vermoord te worden. In het tweede psychologische attest, dat uw begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, wordt verklaard dat uw verbale en non-verbale communicatie verbeteren maar dat u desondanks gefixeerd blijft op de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het land. Deze attesten maken duidelijk dat praten en zich blootstellen voor u een enorme opdracht is en een interview derhalve een enorme uitdaging betekent. De attesten geven evenwel niet aan dat het onmogelijk is om u aan een interview-omgeving bloot te stellen en deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Hoewel het Commissariaat-generaal de vaststellingen in de attesten niet betwist, blijkt u bovendien capabel om de vragen te begrijpen en te beantwoorden. U bevestigt bovendien ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ)." (verzoeker) en "In het eerste voorgelegde psychologische attest, hetwelk de psychologische begeleiding van mei tot september 2019 omvat, wordt beschreven dat u nood heeft aan een betere emotionele zelfzorg en het verstevigen van uw draagkracht, zodoende zichzelf miskennende gewoontes los te laten. In uw tweede psychologische attest, dat uw begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, staat te lezen dat u lijdt aan hopeloosheid en passieve suïcidale ideatie en slechts moeizaam vooruitgang boekt. Lichamelijke (stress-)problemen zijn nooit weg. Uit de persoonlijke onderhouds blijkt dat u met heel veel moeite over het verleden kan praten en heel vaak te maken krijgt met stressaanvallen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden tijdens de onderhouds op voorzichtige wijze vragen gesteld en werden delicate onderwerpen vermeden. Telkens wanneer u het moeilijk kreeg, werd even pauze genomen tot dat u zich weer in staat voelde verder te gaan. U kreeg tevens de mogelijkheid om op een EHBO-bed te gaan rusten. Er werd u aangeboden een dokter te bellen maar dit bleek niet nodig. Tijdens het tweede onderhoud werd u vergezeld door een vertrouwenspersoon die u hielp om rustig te blijven (persoonlijk onderhoud d.d. 30/09/2019 (CGVS 1), p. 13, 17 en persoonlijk onderhoud d.d. 06/01/2020 (CGVS 2), p. 3, 4, 5, 6, 8, 9)." (verzoekster).*

2.6.3. Wat verzoeker betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de lezing van het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat hij zich in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming een vals profiel poogt aan te meten. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen correct het volgende vastgesteld: *"Vooreerst dient te worden benadrukt dat het niet geloofwaardig is dat u (recentelijk) in Tel Kef verbleven heeft, de plaats waar uw problemen zouden hebben plaatsgevonden. Dit blijkt uit de volgende elementen.*

Ten eerste blijken uw huidige verklaringen aangaande uw geboorteplaats en uw eerdere verblijfplaatsen geheel in strijd met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek in België d.d. 12/09/2011 én in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland d.d. 28/12/2008. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek in België duidelijk in het dorp Nazdor, district Batifa, provincie Dohuk, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), geboren te zijn. De identiteitskaart die u toen voorlegde, werd afgeleverd op 15 juni 2008 door de burgerlijke stand van Batifa. Uw nationaliteitsbewijs werd afgeleverd op 20 februari 2006 in Dohuk (zie administratief dossier 1e VIB). Uit uw dossier dat het CGVS opvroeg bij de Zwitserse asielinstanties blijkt eveneens dat u geboren bent in Nazdor. Voorts blijkt uit uw Zwitsers dossier dat u, nadat uw dorp in 2004 werd aangevallen door Turkije, gevlucht bent naar Domiz, een stad in de provincie Dohuk. U verklaarde er dat u tot uw vertrek uit Irak in 2008 in Domiz gewoond heeft en dat, op het moment van het interview bij de Zwitserse asielinstanties, uw familie daar nog steeds woonde. U zou bovendien vijf jaar naar school gegaan zijn en daar Arabisch geleerd hebben. In Nazdor zou u als herder gewerkt hebben, in Domiz vond u echter geen werk. U zou bovendien twee ooms en een tante in Zakho wonen hebben (zie asioldossier Zwitserland in blauwe map).

Voorgaande verklaringen stroken in het hele niet met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming in België. U verklaart heden ten dage niet meer te weten waar u geboren bent of waarvan u afkomstig bent. U weet Batifa of Nazdor zelfs niet te situeren (CGVS 1, p. 4). U beweert thans dat u sinds uw kinderjaren in Tel Kef woont (CGVS 1, p. 8), dat u nooit naar school ging, dat u altijd als kapper gewerkt heeft en dat u Arabisch leerde dankzij Arabische vrienden in Tel Kef (CGVS 1, p. 10). U zou nooit in de Koerdische Autonome Regio (KAR) geweest zijn en weet niet meer of u daar familieleden heeft wonen (CGVS 1, p. 12). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen die u in Zwitserland heeft afgelegd, antwoordt u telkens het niet meer te weten of het zich niet meer te herinneren. U zou zelfs nooit gehoord hebben van de steden Domiz of Zakho (CGVS d.d. 06/01/2020 (CGVS 2), p. 4-5).

Ten tweede legt u in het kader van uw tweede verzoek ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit of herkomst. Waar u in het kader van uw eerste verzoek voor de Belgische asielinstanties nog uw identiteitskaart alsook uw nationaliteitsbewijs voorlegde – beiden uitgereikt in de KAR (zie supra) – verklaart u thans dat u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in Irak achterliet. U wist niet dat u deze zou nodig hebben, zo stelt u (CGVS 1, p. 5). Gezien u in het verleden al meermaals om internationale bescherming verzocht heeft, mag van u nochtans verwacht worden dat u zich bewust bent van het belang om enig identiteitsstuk voor te leggen bij de autoriteiten van het land waar u om internationale bescherming vraagt. Bovendien werd u in het kader van uw tweede verzoek zowel bij de DVZ, in de oproepingsbrief die u van het CGVS ontving alsook tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van identiteitsstukken. Ook al zou het zo zijn dat u voorheen niet zou geweten hebben dat u deze zou nodig hebben, wat echter geen steek houdt (zie supra), uit uw administratief dossier blijkt ook niet dat u na uw aankomst in België én nadat u wel degelijk uitdrukkelijk gewezen werd op het belang om stukken ter staving van uw identiteit, en bij uitbreiding uw herkomst, voor te leggen, überhaupt enige poging heeft ondernomen om alsnog deze essentiële stukken in uw bezit te krijgen. Dit is niet ernstig.

Het aantonen van de identiteit is van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en het komt aan een verzoeker toe om dienaangaande duidelijke verklaringen af te leggen en de stukken waarover hij dienaangaande beschikt voor te leggen. De vaststelling dat u ongerijmde verklaringen aflegde aangaande essentiële persoonsgegevens én uw nalatigheid in het kader van uw huidige asielprocedure enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen die uw huidige verklaringen aangaande uw herkomst zouden kunnen ondersteunen, houdt reeds een ernstige negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid." Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt overigens dat de 'geheugenproblemen' van verzoeker voornamelijk de kop opstaken wanneer hij bevraagd werd over zijn beweerde herkomst, omtrent het profiel dat hij zich thans tracht toe te dichten en over zijn identiteits- en reisdocumenten (hoe en waar aangevraagd, waar en wanneer afgeleverd). Zo kon verzoeker, naast de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden, niet duiden wanneer zijn identiteitskaart voor het laatst werd vernieuwd of verlengd, noch waar een identiteitskaart of nationaliteitsbewijs moest worden aangevraagd, blijkt hij niet meer te weten waar hij zijn paspoort heeft aangevraagd, in Tel Kef of elders, weet hij evenmin te vertellen tot welke stam hij behoort en kan hij zich ook niet herinneren wanneer zijn familie naar Tel Kef zou zijn verhuisd. Bovendien blijkt verzoeker niet meer te weten of hij zijn ouders al dan niet nog heeft gesproken na zijn vertrek uit Irak en kan hij vreemd genoeg zelfs niet aangeven sinds wanneer hij geheugenproblemen zou kennen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 4-8 en p. 12). In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de inhoud van de door verzoeker voorgelegde psychologische attesten, waarin de Raad overigens nergens leest dat verzoeker zou te kampen hebben met ernstige geheugenproblemen, kan de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel waar in de bestreden beslissingen wordt besloten als volgt: *“Uw geheugenproblemen kunnen bovenstaande flagrante tegenstrijdige verklaringen niet vergoelijken. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het vergeten van bepaalde details ten gevolge van psychologische problemen. U beschreef echter twee totaal verschillende levens, met ernstige ongerijmdheden op het vlak van essentiële elementen zoals geboorteplaats, woonplaats, opleiding, werk en de verblijfplaatsen van familieleden. Ook van iemand met een geheugenproblematiek kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze met betrekking tot persoonlijke basisgegevens coherente en éénsluitende verklaringen kan afleggen wanneer deze de waarheid betreffen. Uit de door u voorgelegde psychologische attesten kan overigens niet worden afgeleid dat u hiertoe niet in staat zou zijn ten gevolge uw psychologische toestand.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Ten derde kunnen uw verklaringen aangaande uw vermeende recente verblijf in Tel Kef de hierboven geopperde twijfels niet wegnemen. Hoewel de Islamitische Staat (IS) bijna drie jaar lang de plak zwaaide in Tel Kef geraakt u ook hier niet verder dan het aanhalen van wat algemeenheden. Over de inval verklaart u enkel dat jullie over de inval hoorden op tv en via de burens, dat IS 's avonds de stad binnenviel en met auto's door de straten reed en dat jullie vanalles hoorden. Over het leven onder IS weet u evenmin iets concreet te vertellen. U heeft het over het verbod op roken, het afhakken van handen, het vluchten van christenen en yezidi en het ontvoeren van yezidimeisjes, algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was. Op de vragen waar de straffen door IS werden uitgevoerd, of de scholen open waren onder IS, waar de politie en het hoofdkwartier van IS gevestigd waren en op welke manier jullie gewaarschuwd werden voor bombardementen tijdens de bevrijding (CGVS 1, p. 18-20), weet u geen antwoord te bieden. Hoewel er veel mensen de stad ontvlucht waren (CGVS 1, p. 16), kunt u geen namen noemen (CGVS 1, p. 21). Evenmin kunt u een beeld schetsen van hoe u in 2014, ondergedoken in een stad waar IS aan de macht was, uw pasgeboren dochter heeft kunnen verzorgen. Gevraagd hoe jullie de geboorte van jullie dochter verborgen konden houden, hield u het op 'het was de wil van god'. Uw vader en oom hielpen met de verzorging van jullie baby, zo verklaart u, maar op welke manier zij hielpen, weet u dan weer niet (CGVS 2, p. 9).*

U kunt wel degelijk enkele informatieve weetjes over Tel Kef geven. Zo kent u de namen van enkele moskeeën en van de bekende kerken in Tel Kef (CGVS 1, p. 13), weet u dat er 7000 à 8000 christenen in de stad wonen, benoemt u enkele steden die rond Tel Kef liggen en weet u dat Tel Kef 15 à 20 min van Mosul ligt (CGVS 1, p. 14). Uw kennis van deze feiten druist echter in tegen uw zelfverklaarde ernstige geheugenproblemen, waardoor u zelfs niet zou weten waar u geboren bent, wat uw stamnaam is en of uw broer en zus ooit gewerkt hebben (CGVS 2, p. 3), en heeft dan ook een ingestudeerd karakter. Bovendien kunt u niet uitweiden over hetgeen u verklaart. Gevraagd hoe de grootste kerk van Tel Kef eruit ziet, geraakt u niet verder dan te zeggen dat ze groot en zandkleurig is met misschien een kruis of een toren. U kunt evenmin uitleggen hoe u van Tel Kef naar Mosul rijdt (CGVS 1, p. 15).” Indien verzoeker nagenoeg zijn ganse leven in Tel Kef zou hebben gewoond, zoals hij thans beweert, mag het overigens verbazen dat hij zelfs niet bij benadering kan zeggen hoe ver Tel Kef van de Koerdische grens gelegen is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 14). Zo verzoeker werkelijk lijdt aan dermate ernstige geheugenproblemen als hij wil laten uitschijnen, moet het bovendien verbazend worden geacht dat hij wél heel exact kan duiden dat Mosul op 10 juni 2014 en Tel Kef op 6 augustus 2014 in handen viel van IS (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 15-16). Dat verzoeker enerzijds dergelijke precieze informatie kan verschaffen doch hij anderzijds niet weet langs waar IS Tel Kef binnenkwam, welke wijken eerst werden ingenomen en in welke wijken de gevechten plaatsvonden, hij geen doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn leven onder IS en zelfs niet kan duiden hoe lang na de komst van IS hij stopte met werken, en hij niet kan toelichten welke gebouwen beschadigd werden door de bombardementen tijdens de bevrijding van de stad (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 17-20 en notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 14), wijst er naar mening van de Raad andermaal op dat de kennis die hij wel tentoonspreidt slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekers verregaande onwetendheid tijdens het eerste persoonlijk onderhoud er slechts op wijst dat hij zijn relaas onvoldoende beheerst. Zijn herhaalde antwoorden op de vragen van de *protection officer* dat hij 'het niet (meer) weet' staan immers in schril contrast met de vaststelling dat hij wél in staat bleek te zijn om op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven wanneer hem gevraagd werd om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe zouden hebben gebracht Irak te ontvluchten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 22-23), een relaas dat hij aldus klaarblijkelijk wel had ingeoefend, terwijl hij zich duidelijk niet grondig

genoeg had voorbereid op de gerichte en specifieke vragen die hem door de *protection officer* werden gesteld.

Het voorgaande indachtig, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen daadwerkelijk van Tel Kef afkomstig te zijn, noch er in de jaren voor zijn vertrek uit Irak te hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens de verklaringen van verzoekers in deze regio hebben voorgedaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier in de eerste bestreden beslissing nog terecht aan toe: *“Ter volledigheid kan hieraan worden toegevoegd dat het evenmin geloofwaardig is dat u jarenlang ondergedoken zat bij familieleden in Tel Kef. U verklaarde in 2008 in Zwitserland immers dat uw familie – net als u – afkomstig is van Koerdistan en daar woonde. Ook al zouden zij na 2008 naar Tel Kef zijn verhuisd, is het, rekening houdend met het feit dat zij afkomstig zijn uit Koerdistan, niet aannemelijk dat zij op het moment van de inval van IS in Tel Kef bleven wonen en niet naar Koerdistan terugkeerden.”*

Zoals nog terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, dient bovendien ook de waarachtigheid, minstens de oprechtheid van verzoekers hun relatie te worden betwist, hetgeen andermaal bevestigt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door hen uiteengezette asielrelaas. Zo blijkt verzoeker niet de minste kennis te hebben over verzoekster, zijn beweerde partner: *“U kent haar leeftijd niet, weet niet of zij ouder of jonger is, u kent de naam van haar overleden vader niet of de reden van zijn overlijden. U weet niet met wie S.(...) in haar ouderlijke huis woonde toen u haar ontmoette, of en hoeveel broers en zussen zij heeft en hoe zij heten. U denkt te weten dat zij een broer heeft maar heeft dan weer nooit gevraagd wat voor werk hij deed. Uw antwoord op al deze vragen is dat u het zich niet herinnert of dat u het nooit gevraagd heeft (CGVS 1, p. 23-25). U weet evenmin of uw partner in Irak naar school is gegaan en of zij kan lezen en schrijven. U heeft ook dit immers nooit gevraagd en heeft nooit opgemerkt of zij al dan niet kan lezen of schrijven (CGVS 2, p. 5-6). Nochtans hadden jullie vóór jullie besloten te trouwen enkele ontmoetingen en telefonisch contact gehad. U herinnert zich echter niet waarover jullie op die momenten praatten (CGVS 1, p. 25). Ook uw vermeende partner kan geen zicht geven op de gesprekken die jullie hebben gehad en meent dat jullie het enkel hadden over jullie huwelijk en hoe jullie het probleem konden oplossen (CGVS partner 2, p. 4). Daarenboven zouden jullie toch ettelijke jaren met z’n tweetjes samen ondergedoken gezeten hebben op de bovenverdieping van uw ouderlijke huis en gingen jullie nooit of te nimmer naar buiten (CGVS 1, p. 27). Dat jullie elkaar daar nooit op een dieper niveau leren kennen hebben, is absurd en geenszins aannemelijk. (...)*

Uw frappant gebrek aan kennis over uw partner staat in schril contrast met de liefde die u zogenaamd voor haar voelde en de risico’s die u zou hebben genomen om met haar te kunnen samen zijn. Gepolst naar waarom u dergelijke risico’s besloot te nemen en zo uw leven en dat van uw geliefde in gevaar te brengen, verklaart u immers dat uw hart wilde dat u met haar zou trouwen, dat u verliefd op haar was, dat uw hart het zo beslist had (CGVS 1, p. 26). De discrepantie tussen uw onbestaande kennis over en interesse in uw beweerde partner enerzijds en de risico’s die u zou hebben genomen in naam van de liefde anderzijds, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de oprechtheid, van uw relatie. U legt evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer die uw relatie alsnog zou kunnen staven.”

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader tot tweemaal toe naar de familie van verzoekster is gegaan om haar hand te vragen, hetgeen beide malen afgewezen werd omdat de familie *“hun dochter niet aan vreemde mensen wilden afgeven.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 22). Hij kan echter niet duiden hoeveel tijd er verstreken was tussen zijn eerste ontmoeting met verzoekster en zijn huwelijksaanzoek, noch hoeveel tijd – een paar dagen dan wel een paar maanden – er zat tussen het eerste en tweede aanzoek. Aangezien verzoeker beweert dat zijn huwelijksaanzoek werd afgewezen louter omdat de familie van verzoekster hem niet kende, tart het overigens alle verbeelding en moet het volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om zelf met de familie te praten en hen leren kennen doch hij onmiddellijk de drastische beslissing nam om samen met verzoekster, die hij op dat moment slechts twee maal had gezien, te vluchten en zodoende mogelijks hun leven in gevaar te brengen. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelfs niet kan verklaren waarom hij *per se* met verzoekster, die hij nauwelijks kende, wilde trouwen. Hij kwam dienaangaande niet verder dan de stelling dat ‘zijn hart dit had beslist’. Dat verzoekster kon overtuigd worden om mee te vluchten *“Door gewoon aandringen en te proberen, tot ze akkoord ging”*, kan de Raad in de gegeven context evenmin overtuigen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 25-27). Tijdens het tweede persoonlijk

onderhoud stelde verzoeker overigens, in strijd met zijn eerdere verklaringen, dat er slechts één huwelijksaanzoek heeft plaatsgevonden en dat de familie van verzoekster geen reden heeft gegeven waarom het aanzoek werd geweigerd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 7 en p. 10). Verzoeker beweert voorts dat zijn vader probeerde te bemiddelen met zijn schoonfamilie. Op de vragen hoe vaak zijn vader zijn schoonfamilie heeft gezien tijdens die bemiddeling en wat zijn familie had voorgesteld als verzoening, moest verzoeker echter opnieuw het antwoord schuldig blijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 22 en p. 28 en notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 12), wat nogmaals aantoont dat verzoeker weliswaar bij machte is om de grote lijnen van zijn asielrelaas te schetsen maar door de mand valt wanneer hem hierover bijkomende vragen worden gesteld. Dezelfde vaststelling kan worden gedaan met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij met behulp van een smokkelaar het land wilde verlaten. Verzoeker stelt dat hij de smokkelaar had gevonden *“via vrienden, en zo.”* Gevraagd welke vriend die smokkelaar dan kende, kwam verzoeker opnieuw niet verder dan *“Ik weet het niet.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 11).

Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Kan hieraan worden toegevoegd dat het erg bevreemdend is dat u en uw vermeende partner in 2018 niet samen Irak uitreisden. U stelt dat u uw reis op een gegeven moment niet langer kon uitstellen en daarom zonder partner en kind besloot te vertrekken. S.(...) zou wachten tot de smokkelaar een veiligere route voor haar had uitgestippeld. Dat u, na alles wat jullie samen hebben meegemaakt en na alle risico's die jullie hebben genomen om met elkaar te kunnen samenzijn, uw analfabete partner en kind alleen in Irak achterliet en vervolgens alleen van Irak naar Europa zou hebben laten reizen, is verbijsterend. Daarenboven heeft u geen idee waar uw zogenaamde partner na uw vertrek verbleef, of zij na uw vertrek nog problemen heeft gekend, hoe zij Irak uiteindelijk heeft verlaten, hoe zij naar België is gereisd en of zij op haar reisweg problemen heeft gekend. U heeft het nooit gevraagd, zo meent u. U vernam op een gegeven moment gewoon dat uw partner in een park in België was en ontmoette haar daar (CGVS 2, p. 14-16).*

Het mag overigens verbazen dat u en S.(...) nooit in het huwelijksbootje traden. U wilde in 2013 immers koste wat het kost met haar trouwen en overtuigde S.(...) zelfs om van haar familie weg te vluchten zodat zij met u zou kunnen trouwen. Dat jullie zeven jaar later nog steeds niet gehuwd zijn, doet andermaal de wenkbrouwen fronsen. Ook al zou u uw huwelijk niet officieel kunnen laten registreren omdat u ondergedoken leefde, u zou uw huwelijk evenwel met behulp van een imam op religieuze wijze binnenskamers kunnen voltrekken hebben. Uit uw administratief dossiers blijkt voorts niet dat jullie ook in België, waar jullie inmiddels twee jaar verblijven, tot op heden enige stappen hebben gezet om in het echt te treden.” Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen vindt steun in het administratief dossier en draagt bij tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas.

Alle elementen in het dossier in beschouwing genomen, *i.c.* de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn eerste en huidige verzoek, zijn Zwitsers asioldossier en de kopieën van zijn identiteitsdocumenten die hij in het kader van zijn eerste verzoek voorlegde, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat kan worden aangenomen dat verzoeker van de KAR afkomstig is. Verzoeker heeft echter op geen enkele manier het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van de KAR aangetoond.

2.6.4. Wat betreft verzoekster, blijkt uit het administratief dat zijn tijdens beide persoonlijke onderhouds paniekaanvallen kreeg en hyperventileerde. Dat de interviews bijna onmogelijk te houden waren, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan echter niet blijken uit de notities van de persoonlijke onderhouds. Zo stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat begon om 14.20 uur, in staat bleek te zijn om vragen te beantwoorden over haar identiteits- en reisdocumenten, over haar familieachtergrond en regio van herkomst, over haar opeenvolgende woonplaatsen en over de veiligheidssituatie in Tel Kef na de val van Saddam Hoessein en onder IS – waarbij de Raad aanstipt dat verzoekster net zoals verzoeker heel precies kon duiden dat Mosul op 10 juni 2014 en Tel Kef op 6 augustus 2014 in handen viel van IS. Om 15.38 uur werd een pauze ingelast omdat verzoekster pijn had in de buikstreek. Na de pauze werd aan verzoekster gevraagd: *“gaat het om verder te gaan”,* waarop zij antwoordde *“het moet”*. De *protection officer* zei haar vervolgens nog *“als je even wil rechtstaan of rondwandelen, dan mag dat. goed?”*, waarna verzoekster nog een reeks vragen beantwoordde over de inval door IS in Tel Kef, over het leven onder IS en over de bevrijding van de stad, kort haar vluchtmotieven uiteenzette en vertelde hoe zij verzoeker had leren kennen. Verzoekster kreeg het weliswaar moeilijk wanneer zij het onder meer had over haar medische problemen, over haar moeder en bij het uiteenzetten van haar asielrelaas, doch het was pas twee uur in het persoonlijk onderhoud (om 16.20 uur) dat verzoekster, wanneer haar werd gevraagd waarom zij op het ogenblik dat

zij verzoeker leerde kennen als 37-jarige vrouw nog niet getrouwd was, niet kon stoppen met wenen en begon te hyperventileren, reden waarom het persoonlijk onderhoud werd stopgezet. In de notities van het persoonlijk onderhoud werd dienaangaande het volgende genoteerd: *“mevrouw kan niet stoppen met wenen, begin te hyperventileren, geraakt niet gekalmeerd. EHBO wordt er bijgehaald. Met advocaat wordt besloten onderhoud stop te zetten. Advocaat vertrekt. Mevrouw wil niet naar een ziekenhuis maar wil ook niet naar beneden waar haar dochter en man haar zouden zien. Mevrouw kalmeert soms even, maar begint dan opnieuw te wenen en te hyperventileren. Ze zegt dat ze dit vaker heeft als ze over haar familie moet praten. Ze wil niet opnieuw gehoord worden omdat ze dan hetzelfde zou reageren. Rond 17.30 kan mevrouw naar beneden en keert ze samen met man en dochter terug naar centrum. Man weet niets van het incident.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019, p. 3-17).

Bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoekster vooreerst op het volgende gewezen: *“Ik weet dat u het moeilijk heeft om over uw problemen en uw familiale situatie te praten. Omdat u asiel hebt aangevraagd, moet het voor mij wel duidelijk zijn wat er is gebeurd. Ik zal daarom nog wat vragen moeten stellen. Als het voor u te moeilijk wordt, dan kan u dat gewoon zeggen, dan pauzeren we even. U mag op elk moment zeggen dat u een pauze wilt.”* Het tweede persoonlijk onderhoud verliep moeizamer. Verzoekster vroeg quasi onmiddellijk of de ramen konden opengezet worden omdat zij niet goed kon ademen. Omdat de ramen niet open konden, werd de deur opengezet en werd voor verzoekster een glas water gehaald. Na een aantal vragen te hebben beantwoord over verzoeker en diens familie, vroeg verzoekster opnieuw om de ramen te openen: *“VZ geeft aan niet verder te kunnen zonder open ramen, ramen kunnen niet open owv gevaar. heeft u al gegeten? wilt u iets van suiker? vertrouwenspersoon (VP) geeft blikje cola, VZ wil niet. PO legt uit dat als VZ niet verder kan dat er ook een schriftelijke procedure bestaat. neen, ik wil verder doen. Ik heb zo’n aanvallen altijd, ook bij mijn psychiater en taallessen. Ok, dan doen we verder.”* Na nog een aantal vragen te hebben beantwoord over verzoeker, de manier waarop zij elkaar leerden kennen en hun contacten voor het huwelijksaanzoek, stelde verzoekster dat zij haar leven heeft verwoest en begon zij te wenen en te hyperventileren: *“VZ begint weer hard te wenen/hyperventileren. VP: probeer te praten zoals wij doen. VZ: maar wij praten nooit over mijn leven en mijn moeder. U moet geen stress hebben om met mij te praten, we praten gewoon. als u over iets niet kunt of wil spreken, dan is dat ok. 9.40-9.50 VZ loopt naar toilet om gezicht te spoelen en te kalmeren. VZ herhaalt continu dat ze het leven van haar moeder en haar eigen leven verwoest heeft. PO stelt voor te stoppen omdat het beter is voor haar gezondheid, VZ wil niet uit schrik dat ze zal worden geherconvoceerd. Bij herconvatie zal ze op dezelfde manier reageren, zegt ze. Akkoord van advocaat en VP om verder te doen.”* Nadat het persoonlijk onderhoud werd hervat, vertelde verzoekster over het huwelijksaanzoek van verzoeker, de weigering door haar familie en hun hierop volgende vlucht. Wanneer haar werd gevraagd of zij in de eerste periode goed werd behandeld door haar schoonfamilie, stelde verzoekster dat zij haar in het begin niet wilden aanvaarden en kreeg zij het opnieuw moeilijk: *“10.00-10.10: wenen, paniek, gezicht gaan spoelen kalmeren.”* Na de pauze vertelde verzoekster over de verzoeningspoging tussen beide families en over de geboorte van haar dochter, waarbij zij nog nogmaals wenend aangaf dat zij haar leven en dat van haar moeder had vernield. Wanneer zij vervolgens vertelde dat het onder IS moeilijker werd om voor haar dochter te zorgen, kreeg zij het psychologisch opnieuw moeilijk, waarop ook dit persoonlijk onderhoud werd stopgezet: *“VZ weent weer hard, hyperventileert, loopt naar toilet, ze wil lucht maar wil niet dat haar man haar ziet, PO neemt haar mee via uitgang tolken om haar op adem te laten komen. Er wordt beslist het interview stop te zetten.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 2-9).

Gelet op de steunmaatregelen die aan verzoekster werden verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de houding van de *protection officer* tijdens de persoonlijke onderhouden, die ook pauzes inlaste telkens wanneer verzoekster het moeilijk kreeg tot zij zich weer in staat voelde om verder te gaan, kan bezwaarlijk worden gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft voldaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel *“door interviews af te nemen van mensen die er niet toe in staat zijn.”* De Raad merkt te dezen nogmaals op dat de *protection officer* tijdens het tweede persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe voorstelde om het interview stop te zetten, doch verzoekster telkenmale zelf aangaf dat ze verder wilde doen, waar overigens ook zowel haar advocaat als haar vertrouwenspersoon mee instemde.

Hoewel uit de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekster regelmatig moeilijkheden ondervond om over het verleden te praten en vaak te maken kreeg met paniekaanvallen, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen die zij wel kon afleggen een gelijklopend asielrelaas kan worden gedistilleerd als hetgeen

door verzoeker werd uiteengezet, hetgeen overigens ook werd benadrukt door hun advocaat aan het einde van verzoeker zijn tweede persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 16-17). Verzoeksters verklaringen in dit verband worden in de tweede beslissing correct samengevat als volgt: *“Begin 2013 leerde u uw huidige partner, R.(...) M.(...) F.(...) (OV X – CGVS X), kennen. Toen F.(...) u toevallig zag bij zijn vriend, en uw buurman, A.(...), was hij onmiddellijk geïnteresseerd om met u te trouwen. Na een ontmoeting tussen jullie beiden, geregeld door A.(...), ging u akkoord om met hem te trouwen. De familie van F.(...) vroeg uw hand aan uw oom langs vaderszijde, O.(...), maar hij weigerde om onbekende reden. Uw partner overtuigde u vervolgens om samen het land te ontvluchten. Op een namiddag, terwijl uw moeder en zussen sliepen, verliet u stiekem uw huis. Uw partner was even verder op u aan het wachten in een taxi. Toen jullie onderweg waren naar de plaats waar jullie met de smokkelaar hadden afgesproken, belde de smokkelaar met de mededeling dat jullie reis toch niet kon doorgaan. Uw partner belde zijn oom en vertelde hem alles. Zijn oom bracht jullie vervolgens naar kennissen van hem in het dorp Khorsabad, waar jullie een drietal maanden onderdoken. De familie van F.(...) probeerde ondertussen een verzoening te bereiken met uw familie maar dit bleek tevergeefs. Uw oom wilde jullie vermoorden. Toen jullie vernamen dat uw moeder, broer en zussen Tel Kef hadden verlaten, verhuisden jullie stiekem naar het ouderlijke huis van F.(...) in Tel Kef. Op 15 april 2014 beviel u van een dochter, R.(...), in het Hamza ziekenhuis in Mosul.*

In augustus 2014 viel de Islamitische Staat (IS) Tel Kef binnen. Ook toen bleven u en uw partner ondergedoken in het huis. De familie van F.(...) zorgde ervoor dat jullie niets tekort kwamen. Na de bevrijding van Tel Kef begin 2017 vernamen jullie dat uw familie u opnieuw begon te zoeken. Deze druk creëerde ook problemen met uw schoonvader. U en uw partner verhuisden daarom naar het huis van de oom langs moederszijde van F.(...). Jullie besloten uiteindelijk het land te verlaten. Vóór u F.(...) leerde kennen, was hij reeds in België geweest en hij besloot opnieuw naar België af te reizen. De smokkelaar wilde echter dat vrouwen en mannen apart reisden. Uw partner verliet het land enkele maanden voor u. U verliet Irak op 1 augustus 2018 en reisde door onbekende landen tot in België.”

Aan deze asielmotieven kan echter om hoger vermelde redenen geen geloof worden gehecht. Immers, aangezien verzoeker geenszins heeft weten te overtuigen daadwerkelijk van Tel Kef afkomstig te zijn, noch er in de jaren voor zijn vertrek uit Irak te hebben verbleven, kan verzoekster evenmin worden geloofd waar zij stelt dat zij verzoeker er heeft leren kennen en dat zijn ouderlijk huis in Tel Kef lag (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 januari 2020, p. 3). Vermits geen geloof kan worden gehecht aan haar relatie met verzoeker, kan er uiteraard ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die zij met haar familie zou hebben gekend omwille van deze relatie, noch aan de omstandigheden waarin zij de laatste jaren zou hebben geleefd, met name ondergedoken op de zolderverdieping van het huis van haar beweerde schoonfamilie in Tel Kef. Dit geldt des te meer nu verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in 2008 verklaarde dat zijn familieleden – net als hij – afkomstig zijn uit de KRG en daar op dat moment woonden. Ook al zouden zij na 2008 naar Tel Kef zijn verhuisd, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, rekening houdend met het feit dat zij afkomstig zijn uit Koerdistan, niet aannemelijk dat zij op het moment van de inval van IS in Tel Kef bleven wonen en niet naar Koerdistan terugkeerden. Verzoekster slaagt er overigens, zelfs rekening houdend met haar psychologische problemen, geenszins in doorleefde verklaringen af te leggen over de inval van IS in Tel Kef en haar leven onder IS. Over de inval verklaart zij enkel dat het nacht was, dat zij in het begin de gevechten van ver hoorden, dat het later kalm geworden was, dat IS de regio binnen kwam en alle wijken en straten innam en dat de mensen aanvankelijk protesteerden maar iedereen vervolgens uit angst is gestopt. Ook over het leven onder IS, kwam verzoekster niet verder dan het aanhalen van algemeenheden, namelijk dat het leek alsof het een nachtmerrie was, dat IS een verschrikkelijke invloed had op hun leven, dat iedereen er last van had en dat IS van alles deed en niemand hen durfde tegen te houden. Voorts had zij het over het ontvoeren en vermoorden van yezidi en christenen, algemene informatie die wereldwijd via de media te vernemen was. Over de bevrijding van de stad weet zij nauwelijks meer te vertellen dan dat er overal gevechten plaatsvonden, dat IS door de gevechten werd weggejaagd en dat na de bevrijding de hele stad beschadigd was. Verzoekster beweert dat ook haar eigen wijk beschadigd was, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij in zijn wijk geen vernieling gezien heeft. Net zoals verzoeker, kon verzoekster ook geen duidelijk antwoord bieden op de vraag of / op welke manier zij gewaarschuwd werden voor bombardementen tijdens de bevrijding (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019 verzoekster, p. 13-16 en notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 september 2019 verzoeker, p. 20).

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het feit dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende haar identiteit of recente herkomst, kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet anders dan vaststellen dat verzoekster, wiens oorspronkelijke herkomst uit Tel Kef door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist, geen zicht biedt op haar recente herkomst en leven. Uit het voorgaande blijkt immers dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot augustus 2018 in Tel Kef heeft verbleven. Waar en onder welke omstandigheden verzoekster dan wel heeft verbleven voor haar vertrek uit Irak, hoelang zij daar heeft verbleven, om welke redenen zij deze plaats heeft verlaten en of zij er al dan niet nog beschikt over een (familiaal) netwerk, blijft onduidelijk, hetgeen een verder onderzoek van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk maakt.

Ter terechtzitting worden verzoeker en verzoekster onder andere geconfronteerd met de vaststelling dat zij ook hun echtelijke band niet aannemelijk hebben gemaakt. Gevraagd of zij daar een verklaring voor hebben antwoordt verzoekster op een kordate wijze dat zij wel degelijk een koppel zijn en zij een kind samen hebben. Na het lezen van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en verzoeker kan de Raad begrip opbrengen voor het feit dat zij mogelijks in een delicate positie zijn terechtgekomen. Echter, het is niet aan de commissaris-generaal of de Raad om te speculeren over de redenen waarom verzoekster en verzoeker de waarheid niet vertellen en totaal geen enkele klaarheid scheppen over hun herkomst en verleden.

De Raad benadrukt dat op verzoekers de verplichting rust om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse/onjuiste verklaringen tijdens het gehoor.

2.6.5. De door verzoekers voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *“De voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze beoordeling. In het psychologisch verslag dat uw psychologische begeleiding van mei tot september 2019 beschrijft, is er sprake van sociaal isolement en mutisme. Slechts één thema bleek bespreekbaar, namelijk uw reële doch irrationele angst om vermoord te worden. Uit het tweede psychologisch verslag dat de psychologische begeleiding van september tot december 2019 beschrijft, blijkt dat uw woordvindingsmoeilijkheden en niet-verbale communicatie verbeterden maar dat u gefixeerd bleef op de gebeurtenissen die u tot uw vlucht uit uw thuisland aanzetten. Hoewel het Commissariaat-generaal uw psychologische problemen erkent en rekening houdt met uw moeilijkheden zich uit te drukken, kan de inhoud van de attesten de ernstige tegenstrijdigheden aangaande uw herkomst en opleiding niet verklaren. Evenmin kunnen de attesten de vele ongeloofwaardige elementen in uw asielrelaas herstellen. In de voorgelegde attesten wordt vooreerst op geen enkele wijze verduidelijkt wat aan de basis zou liggen van uw psychologische problemen. De attesten maken enkel melding van de problemen waar u mee kampt en tonen aan u begeleiding krijgt, niets meer en niets minder.*

Dit terzijde, een medisch attest vormt sowieso geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde ‘letsels’ werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen ‘letsels’. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.” en “De voorgelegde psychologische attesten kunnen geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het ene attest vermeldt enkel dat u werkt aan een betere emotionele zelfzorg en draagkracht en haalt de moeilijkheden aan om oude, zichzelf miskennende gewoontes los te laten. Het tweede attest beschrijft hopeloosheid, passieve suïcidale ideatie en lichamelijke (stress)problemen. Hoewel het Commissariaat-generaal uw psychologische problemen erkent en rekening houdt met uw moeilijkheden zich uit te drukken, is de inhoud van de attesten niet van die aard dat zij de ongeloofwaardige herkomst van uw vermeende partner, de onwaarachtigheid van jullie relatie én bijgevolg ook de onduidelijkheid aangaande uw recente herkomst kunnen herstellen.

In de voorgelegde attesten wordt vooreerst op geen enkele wijze verduidelijkt wat aan de basis zou liggen van uw psychologische problemen. De attesten maken enkel melding van de problemen waar u mee kampt en tonen aan u begeleiding krijgt, niets meer en niets minder.

Dit terzijde, een medisch attest vormt sowieso geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde 'letsels' werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen 'letsels'. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren." Het aan het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest dd. 21 december 2020 werd hoger reeds in aanmerking genomen en besproken.

2.6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.7.2.1. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak en dat er aldaar voor verzoeker geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) een zekere mate van stabiliteit kent en efficiënt optredende veiligheidsdiensten heeft. Er wordt aangestipt dat er politieke spanningen zijn en een economische crisis, die eerder weinig impact hebben op de veiligheidssituatie in de KAR, waar de terreurdreiging beperkt blijft. Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Daarnaast voert Iran, in de strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Ook de meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar verweernota aanleverde, met name het rapport *"EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation"* van oktober 2020 en de *"EASO Guidance nota: Iraq"* van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio en specifiek in de provincie Dohuk, waarvan verzoeker blijkens zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek in België en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland afkomstig is.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat er in de KAR in het algemeen en in de provincie Dohuk in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse doch brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de eerste bestreden beslissing daarnaast nog op: *"Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen." Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.7.2.2. Ten aanzien van verzoekster oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet de waarheid heeft verteld over waar zij verbleven heeft voor haar komst naar België, waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het ongewisse verkeert over waar zij voor haar komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit daarom dat verzoekster, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zij een nood heeft aan subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de tweede bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet op dienstige wijze weerlegd zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekster de verplichting heeft om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, verblijfplaatsen, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekster echter niet de waarheid over haar mogelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de persoonlijke onderhoud en het achterhouden van haar identiteits- en reisdocumenten. Doordat verzoekster geen duidelijkheid schept over haar opeenvolgende plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak, kan de Raad niet anders dan besluiten dat zij de door haar aangehaalde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

2.8. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeksters overige medische problemen (gynaecologisch, oogproblemen, hart, schildklier) op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS